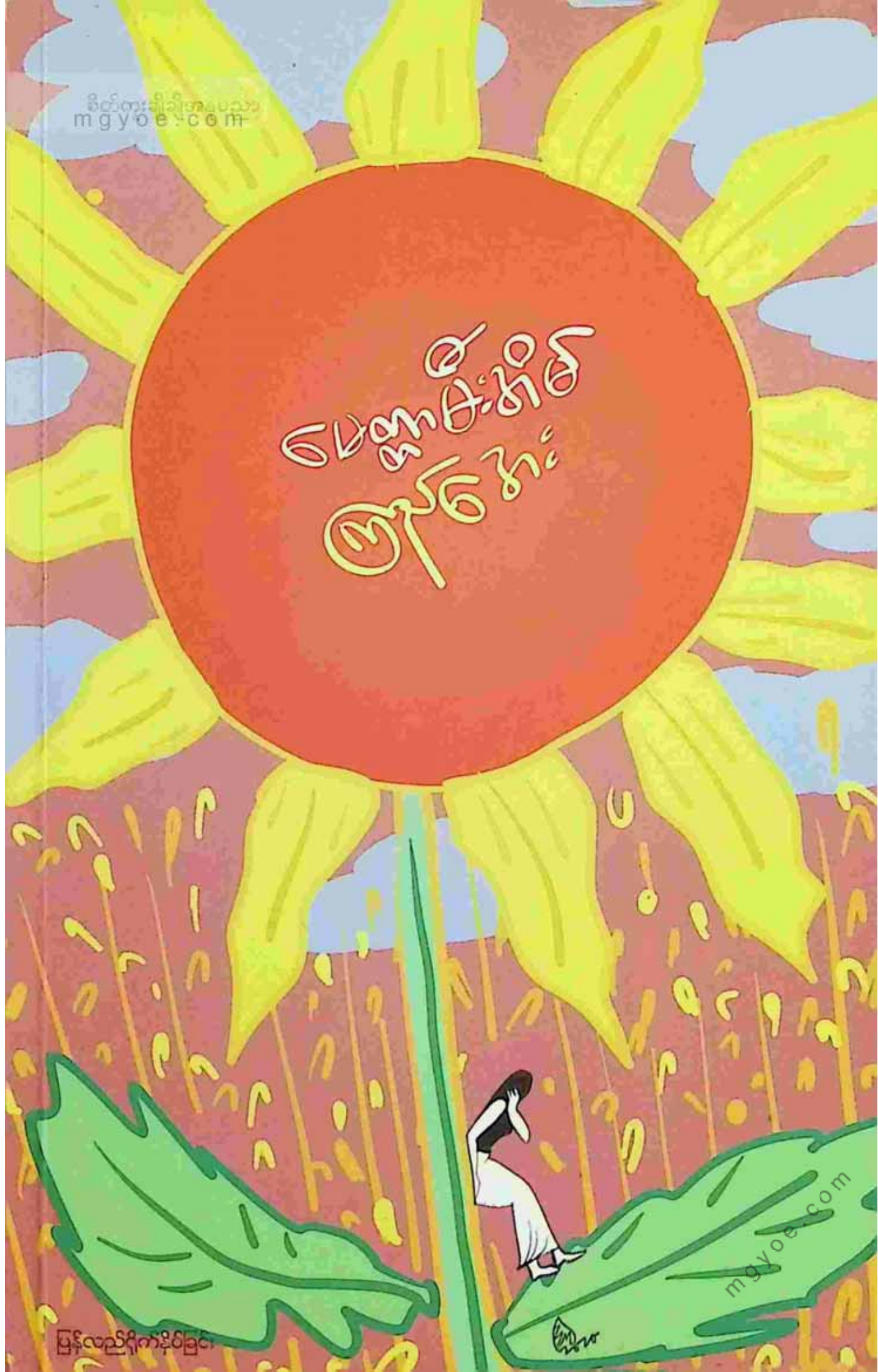

ပေတီအိတ် အိတ်အိတ်

အိပ်မက်အိမ် ခြေစိုက်

ထိုညမှာ အဖြူသည် ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်သော
 အိပ်မက်အသစ်တစ်ခု မက်သည်။
 အိပ်မက်ထဲမှာ ဖေဖေသည်
 သံချွန်လို သေးမျှင်ချွန်ထက်သော လက်နက်တစ်ခုနှင့်
 အဖြူကို ထိုးဆွနေသည်။
 ထူးဆန်းစွာပင် နာကျင်လှခြင်းမရှိ။
 အဖြူသည် မသိချင်ယောင်ပင် ဆောင်နေသေး၏။
 ဖေဖေကို ခါတိုင်းလိုပင် ကြောက်ရွံ့နေသည်။

ISBN9789997114532

KAT3

9 789997 114532

2,700.00KS

မေတ္တာမီးအိမ်၊ ကြည်အေး

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်

စာမျက်နှာ ၁၉၆ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျွဲ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မရိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၂၀ ဇူလိုင်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်စု ၅၀၀

၂၀၀၀ပြည်နှစ်၊ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်၏ တတိယအကြိမ်ပုံ၊

(ပထမအကြိမ်-၁၉၈၁၊ စာပေမျိုးဆက်)

ရောင်းစျေး ၂ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

မေတ္တာမီးအိမ် တံ ကြည်အေး

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့ချုပ် ၂၀၂၀

mgyc.com

mgyc.com

ညက အဖြူသည် မက်နေကျ အိပ်မက်ကို မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဖေဖေ သေဆုံးပြီးသားဖြစ်၍ ငရဲခံနေသည်ကို သွားကြည့်ရ၏။ ဖေဖေ သည် နဂိုနေထက် ငါးဆမျှ ကြီးမားနေကာ ဧရပ်လို၊ တန်ဆောင်းလို အဆောက်အအုံ၏ ထုပ်တန်းများကြားမှာ သူ့ခေါင်း ဝင်ရောက်နေသည်။ ဖေဖေသည် တူနှင့်ပေကို မနားတမ်း ထုနေရသည်။ အဖြူသည် တစ်ခဏမျှ လန့်၍ နိုးလာသည်ထင်သည်။ အပြင်မှာ ခါတိုင်းလိုပင် ညသည် တိတ်ဆိတ် အေးမြနေ၏။ အိပ်ခန်းပြတင်းနှင့် ကပ်နေသော စံကားဖြူပင်မှ အရွက်ပွန်း သည့် အကိုင်းတစ်ကိုင်းသည် ပြတင်းမှန်ချပ်ကို တရှုပ်ရှုပ်လာ၍ခြစ်သည်။ လက်လှမ်းမီသော ထိုအကိုင်းမှာ စံကားဖြူ အပွင့်ကြွင်းများ ပွင့်နေတာက တော့ အိပ်မက်လားမသိ။ ခုလို ဆောင်းဦးမှာကော စံကားဖြူ ပွင့်လို့လား။ မနက်ကျ ထကြည့်ဦးမည် စိတ်ကူးရင်း စံကားဖြူပွင့်များသည် မီးသီးမှိန်မှိန် များ ဖြစ်သွားသည်။

ကြည့်နေရင်း မီးသီးများငြိမ်းသွားကာ အဖြူသည် တောလမ်း ကျဉ်းတစ်ခု၌ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လျက် ရှိသည်။ နားထဲမှာတော့ ပြတင်း မှန်မှ သစ်ကိုင်းခြစ်သံ တရှုပ်ရှုပ် ကြားဆဲပင်။ စံကားဖြူပန်းနဲ့လည်း သင်းယုံမွှေးရီလို့ နေသည်။ လေပြင်းတိုက်၍ တိတ်ဆိတ် အေးမြမြ ညအခါ ဖြစ်လေ၏။ တော်တော်ပင် မှောင်လေတော့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သည်ကို သတိရပြီး ကြောက်ရွံ့လာဆဲ။ ကိုဦးကို တွေ့လိုက်သည်။ ကိုဦးသည် လမ်း

ကွေ့မှာ မီးအိမ်ကိုင်မြောက်ပြလို့ နေသည်။ မီးအိမ်သည် ရှေးဆန်၍ သံပန်း နွယ်ခက်များဖြင့် ခြယ်လှယ်၍ လှပသည်။ ပြာလဲ့သော အလင်းရောင်ကို ပေးသည်။ မျက်စိ အေးမြစေသော အလင်းရောင်ပင်။ ပြီးတော့ ကောင်းကင် ပေါ် တက်သွားကာ လဝန်းလို သာနေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုဦးရဲ့ တိမ် တိုက်ကြားက သာနေသော မီးအိမ်ကလေးကို လသာတယ်လို့ပဲ အဖြူက ပြောနေသည်။

အိပ်မက်သည် ခါတိုင်းလိုပင် သည်နေရာမှာ ဆုံးသွားသော်လည်း ပြီးပျောက်မသွားဘဲ သည်အတိုင်းနေသည်မှာ မိုးလင်း၍ နိုးလာသည်အထိ ပင်။ နိုးလာသည့်အခါ အပြင်၌ နုနယ်သော နေရောင်ခြည်မျှင်များကို ပထမ တွေ့လိုက်၏။ ဖေဖေ သေပြီပေါ့။ သည်တော့ ကိုဦးကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ရ တော့မည် ဖြစ်၏။ ကိုဦး၏ နံပါတ် ခုနစ်-တစ်-တစ်-ငါး-ငါးကို အလွယ် တကူ သတိရလာသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်လောက် မှတ်လို့လွယ်တဲ့ နံပါတ်စဉ် ကလေးလဲ။

အဖြူသည် မြန်မြန်ဆန်ဆန် မျက်နှာသစ်လေ၏။ နာရီကို ကြည့်လျှင် ခုနစ်နာရီပင် ခွဲတော့မည်။ ၈ နာရီမထိုးခင် ကိုဦးကို တယ်လီဖုန်း ဆက်မှ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် သူ လူနာများကို လှည့်ကြည့်ရသည်နှင့် ၁၁ နာရီကျော် ၁၂ နာရီခန့်မှ ဖမ်းလို့မိမည်။ ကိုဦးကို မနေ့က ဖုန်းမဆက်မီဘူး ထင်သည်။ ထိုခဏ၌ အဖြူဦးခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ထိတ်လန့် သွားသည်။ မနေ့ကအကြောင်း မစဉ်း စားချင်။ မနေ့က ဖေဖေ သေဆုံးသေး သည်မဟုတ်။ အေးမြတိတ်ဆိတ် သော စံကားဖြူပွင့်ကြွင်းများ ပွင့်သောည ကမှ ဖေဖေ သေဆုံးခဲ့ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရ၏။ ညကမှ ကိုဦးနှင့် တွေ့ရ၏။ အဖြူသည် မုန့်စားလျှင် ကြာမည်စိုးကာ အိပ်ရာဘေးက စားပွဲပေါ် အသင့် လာတင်ထားသော လင်ပန်းမှ နို့ဖန်ခွက်ကိုသာယူ၍ မြန်မြန်သောက်ချလိုက် လေ၏။

ခုနစ်-တစ်-တစ်-ငါး-ငါး။ အဖြူ၏ လက်များ တုန်နေလေ၏။ သူ့ရဲ့ရင်တွင်းမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ကာ “ကိုဦး...ကိုဦး” ဟု ညည်းညူ တမ်းတ ပြန်သည်။ ကိုဦးကို တွေ့ဖို့လိုသည်။ ကိုဦးက အဖြူအတွက် ပူပင်တတ်

သည်။ စီစဉ်ပေးတတ်သည်။ သိပ်သဘောကောင်းတဲ့၊ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကိုဦး။

ဟိုဘက်မှ ခေါ်ခေါ်ချင်း ကောက်ကိုင်လိုက်သံကြားကာ ကျက်မိ နေသော ကိုဦးရဲ့ “ဟဲလို”ဟု ထူးသံကြားလိုက်လျှင် အဖြူအားတက် ပျော်ရွှင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မရေမရာပင် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ “ကိုဦး လား၊ အဖြူပါ”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဖြူလား...အဖြူလား”ဟု တုန်ယင်ခဲ့သော ကိုဦးရဲ့အသံကို ကြားလေ၏။

“အဖြူပါ၊ ဘာလုပ်နေလဲ”

“အဖြူ၊ ကိုဦးကို သတိရလာပြန်ပြီလား”

“အို...ကိုဦးကလည်း ဘယ်တုန်းက မေ့သွားလို့လဲ။ နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်နေတာပဲ မဟုတ်လား” အဖြူသည် ခေါင်းကြည်လင်သွားမည် လားဟု တစ်ချက် ခါလိုက်၏။ ဟုတ်တယ်၊ နေ့တိုင်း ဆက်နေတာပဲ။

“ကိုဦး ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရလဲ”

“ညက ကိုဦးရဲ့မီးအိမ်မှာ ထွင်းထားတာပဲ။ ခုနစ်-တစ်-တစ်- ငါး-ငါး၊ ပြီးတော့ အလွတ်လည်း ရနေတာပဲ။ ကိုဦးကလည်း ဘာဖြစ် နေတာလဲ”

ရယ်မောလိုက်သံကို ကြားရပြီး အနည်းငယ် မခံချင်သလို ဖြစ်သေး သည်။ သူ သိပ်ဆိုးတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ချင်တာလဲ။

“အဖြူ ဟိုအိပ်မက် မက်ပြန်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုဦး မမှတ်မိဘူးလား။ ညက တစ်ညလုံး စကား တွေ ပြောနေကြပြီး အဖြူ မပြောမိဘူးလား။ မနက်ကျ လာခဲ့မယ်လို့။ ဖေဖေကို တွေ့ခဲ့တယ်။ သိပ်သနားတာပဲ ကိုဦးရယ်။ အဖြူ ငိုချင်တယ်။ သိပ်ငိုချင်တယ်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ဟာနေမှန်း မသိဘူး။ သိပ်သနားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ သေသွားတာ အဖြူ ဘာမှလည်း မတတ်နိုင်ပါဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ အဖြူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပြီ။ ဒီ အိမ်ကြီးမှာ ဘယ်လို ဆက်နေလို့ ရမလဲ။ ညကျရင် ပြတင်းပေါက်မှန်ကလည်း တရှုပ်ရှုပ်မြည်လို့။ ကြောက်

တတ်လှတာတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအသံကြောင့် ပိုပြီး ထိတ်တယ်။ ကိုဦးကိုလည်း သိပ်တွေ့ချင်တာပဲ။ အဖြူ လာခဲ့မယ်နော်”

သက်ပြင်းချသံ ကြားလေ၏။ ပြီးတော့ ကိုဦးက ဝမ်းနည်းတစ်ဝက်၊ ပျော်ရွှင်တစ်ဝက် ရောသောအသံဖြင့် ပြောလေ၏။ “အဖြူ အသင့်ပြင်ထားလေ၊ ကိုဦးဆီလာဖို့ စီစဉ်လိုက်မယ်။ ခုပဲ ကိုဦး အဖြူဖေဖေကို ဖုန်းဆက်မယ်။ တယ်လီဖုန်းမြည်ရင် မကိုင်နဲ့။ ပြောစကား နားထောင်နော်”

အဖြူသည် “ဟုတ်ကဲ့...ဒါလင်”ဟု ပြောလိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နံနက်စာကို ဆက်စား၏။ နို့ချိုင့်ထဲမှ ဖန်ခွက်ထဲ နို့ထပ်ဖြည့်ရ၏။ တယ်လီဖုန်း မြည်လာသော်လည်း သူ မကိုင်တော့။ ဖေဖေအခန်းမှ ကိုင်သည်ထင်သည်။ မြည်သံတိတ်သွားသည်။ ဘာမျှ ထွေထွေထူးထူး မစဉ်းစားတော့ဘဲ မှန်တင်ခုံသို့ လာခဲ့သည်။ ပုလဲနှစ်ရောင် ညဝတ်အင်္ကျီနှင့်၊ ကျစ်ဆံရှည်နှစ်ဖက် ကပိုကရီနှင့်၊ အဖြူသည် တစ်မျိုး လှပနေသည်ကို မှန်ထဲမှာ မြင်ရသည်။ လှတာ ကောင်းသားပဲ။ ကိုဦးအတွက် လှပချင်သည်။

ထိုခဏ၌ စံကားဖြူပွင့်များ ရှိ၊ မရှိ ထကြည့်ဖို့ သတိရလာလေ၏။ အဖြူရဲ့ စံကားဖြူပင်ဟာ ရာသီမရွေး ပွင့်မြဲပဲမဟုတ်လား။ မိုးတွင်းမှာ အများဆုံးပွင့်တာတော့ အမှန်ပဲ။ လှိုင်ကြိုင်ပြီး အဖြူအခန်း တစ်ခန်းလုံး ရီဝေနေအောင် ပွင့်တတ်သည်။ သို့ပေမယ့် စံကားဖြူများ အလှိုင်ကြီး လှိုင်နေဆုံးအချိန်သည် အမြဲပင် အဖြူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသော အချိန်များသာ ဖြစ်တတ်လေသည်။ အကြောင်းမှာ စံကားဖြူ ကြိုက်တတ်သူကို အစဖော် မရနိုင်သောကြောင့်ပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ မခံရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်သော စိတ်ဖြင့် လက်လှမ်းမီသမျှ စံကားပွင့်ဖြူများကို ပြတင်းမှ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ထွက်၍ ခူးကာ စာအုပ်စင်ပေါ်မှ သွယ်ပျောင်းသော လက်ခုပုံသဏ္ဍာန် ကြော့ပန်းစိုက်အိုးကလေး၌ ထည့်လိုက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုခဲ့ရတတ်သည်။ စံကားဖြူပွင့်များ ဘယ်သူ့ကို ပေးရမှာပါလိမ့်။

ထိုအခါမျိုးကို ဖေဖေ တွေ့သွားလျှင် အင်မတန် စိတ်ဆိုးတတ်သည်။ ဖေဖေသည် ရိုက်တော့မည်လိုပင် လက်တောင် ရွယ်တတ်သည်။

အဖြူသည် ထွက်ပြေးဖို့လည်း စိတ်မကူး။ ရှောင်တိမ်းဖို့လည်း စိတ်မကူး။ သည်အတိုင်း ငုံ့စုံပစ်ခံတော့မည်ဟု ငြိမ်နေတတ်သည်။ ဖေဖေသည် ဒေါသ မလျော့ပါးသော်လည်း မျက်နှာပျက်ကာ လှည့်ထွက်သွားလေ့ရှိ၏။ ထို့နောက် အဖြူအခန်းနှင့် ကပ်နေသော ဖေဖေအခန်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သည့်ခြေသံ တဒုန်းဒုန်း ကြားမည်။ နောက် မချုပ်တည်းနိုင် သည့်ပမာ စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်များကို တွန်းချပစ်သံ ကြားတတ်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲကို လက်သီးနှင့် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲထုသံ ကြားတတ်သည်။

ဖေဖေ သိပ်ဒေါသကြီးတာပဲ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ...။

ဒါကြောင့် ဖေဖေ သေသွားသည့်အခါမှာ ဝဋ်ခံရတာပေါ့။ သနားဖို့တော့ ကောင်းလိုက်တာ။ ကြည့်တောင် မကြည့်ရက်ပါဘူး။ ငိုလည်း ငိုချင်လိုက်တာ။ သို့ပေမယ့် ဖေဖေ သေပြီဆိုတော့ သည်အိမ်က ခွဲရတော့မည်။ ကိုဦးဆီ သွားရတော့မည်။ ကိုဦးဆီ သွားရတာတော့ သိပ်သဘောကျတာပဲ။ ဒါကိုပဲ စောင့်နေတာပဲ။

ကိုဦးကို ပေးဖို့ စံကားဖြူပွင့်များ စောစောက သူ ရှာဖွေနေသည်ကို သတိရလာပြန်၏။ အဖြူသည် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ပြတင်းပေါက်သို့ ပြေးပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်ရာ စံကားဖြူနဲ့ သင်းမွှေးသော လေအေးသည် အပြေးကလေး ဝင်လာသည်။ လေအေးကို တဝကြီးရှူလိုက်သည့်အခါ အဖြူပျော်ရွှင်နေသည်ဟု သတိရလိုက်၏။ စံကားဖြူတွေ ဘယ်မှာလဲ။ တကယ်ပွင့်တာလား။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ မီးပွင့်ကလေးများ ဖြစ်သွားသည်။ အို... ဆောင်းဦးမှာလည်း ပွင့်တာပဲနော်။ နည်းနည်းပါးပါးပါပဲ။ ရွက်ကြိုရွက်ကြားကို ချောင်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကော့နေသော ပွင့်ဖတ် ဖြူဖြူသွယ်သွယ် ကလေးများကို တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်ရသည်။ ကံကောင်းလာပြီ ထင်သည်။ လက်လှမ်းမီရာမှာ နှစ်ပွင့်ပွင့်လျက်ရှိ၏။ အဖြူဖို့တစ်ပွင့်၊ ကိုဦးဖို့ တစ်ပွင့်။ ဟော... ပြတင်းတံခါးရွက်စွန်းနှင့် တိုက်မိနေတာက တစ်ပွင့်။ တံခါးရွက်ထောင့်ချွန်နဲ့ ထိမိတော့ စံကားဖြူပွင့်ကလေး ဒဏ်ရာများ ရသွားလေသလား။ ပြတင်းပေါင်ပေါ် တင်ပါးလွှဲ တက်ထိုင်မှ ခူးလို့မိပေ၏။ သည်တစ်ပွင့်ကတော့ အဖြူနဲ့ ကိုဦးတို့ရဲ့ အချစ်အတွက် တစ်ပွင့်ပေါ့။ ထိုစံကားဖြူ

ပွင့် ကလေးသည် ဘာဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် တစ်ခုမှမရှိဘဲ ဖြူစင်လတ်ဆတ် လှသည်။ ကောင်းမြတ်သော နိမိတ်ပဲ။

အဖြူသည် ညာလက်ဝါးပေါ်မှာ စံကားဖြူပွင့် သုံးပွင့်ကို ယုယု ယယတင်ကာ မှန်တင်ခုံသို့ လာသည်။ ပြီးတော့ အလှတင်ထားသော ငွေဆေးလိပ်ပြာခွက်ကလေးပေါ် တင်လိုက်သည်။ ပြာလဲ့သော ငွေရောင်နှင့် တွေ့တော့ စံကားဖြူပွင့်များသည် နံ့သာဖြူလို အဝါဘက် လှသွားလေ သည်။

အဖြူအတွက် တစ်ပွင့်၊ ကိုဦးအတွက် တစ်ပွင့်။ အဖြူနဲ့ ကိုဦးတို့ ချစ်ကြတဲ့ အချစ်အတွက် တစ်ပွင့်။ သိပ်လှတာပဲ။

မှန်တင်ခုံ၌ ထိုင်လိုက်သည့်အခါ ကြည်လင်ချမ်းသာသော သူ့ မျက်နှာကို အဖြူ မြင်ရသည်။ အို...ဘာမှ မပြင်ရသေးပါလား။ ကိုဦးက ပြောတယ်၊ အသင့် ပြင်ထားတဲ့။ ရေချိုးရမယ်၊ အလှပြင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဇီဝေါနဲ့ ရယ်ဗလွန်ရေမွှေး သင်းသင်းအေးအေး ဆွတ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာရောင်ဝတ်ရမလဲကွယ်။

ကိုဦး ကြိုက်တယ်လို့ တစ်ခါ ပြောဖူးသည်နှင့် နှင်းဆီဝါပွင့်များ ပျစ်ခဲ ယှက်သန်းနေရာက အနားသို့ တဖြည်းဖြည်း ကျသွားသည့် ထဘီဆင်ကို အဖြူရွေးလိုက်၏။ ကိုဦးနှင့်ပတ်သက်သမျှ အကုန်သတိရလာသည်။ ကိုဦး ပေးသည့် သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာ)ထွက် ရွှေနှင့်လုပ်သော နှင်းဆီငုံ ရင်ထိုး ကလေးကို ထိုးဖို့သတိရသည်။ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာသိမ်းမိပါလိမ့်။ သိပြီ။ အဝတ်ဗီရို အပေါ်ဆုံးထပ်ရဲ့ အတွင်းဘက်ထောင့်မှာ။ ကတ္တီပါ ဘူးနက် ကလေးထဲမှာပဲ။ ကုလားထိုင်ခု၍ အဖြူတက်ယူသည့်အခါ ကတ္တီပါဘူး ကလေးသည် ဖုန်ထုတက်နေသည်ကို တွေ့လေ၏။ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်မသုတ်မိ ပါလိမ့်။ ဖုန်မသုတ်မိတာ ဘယ်နှရက် ကြာပြီလဲ။ လပေါင်းများစွာတော့ ကြာပြီထင်သည်။

အဝတ်ဗီရို၏ အထက်ဆုံးဆင့်သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပစ္စည်းများ နှင့် အပြည့်ရှိသည်။ အားလုံးပင် ဖုန်ထုတက်နေသည်။ ဘယ်လောက်ကြာ အောင် မေ့ကျန်ခဲ့သည့် ကဏ္ဍပါလိမ့်။

အဖြူသည် မူးဝေလို့ပင် သွားတော့မလို ဖြစ်ရသည်။ အဖြူရင်မှာ အရမ်းခုန်နေပြီး မောဟိုက်လာသည်။ အသက်ပြင်းပြင်းမြန်မြန် ရှူနေရ သည်။ မျက်စိများ ခဏမှိတ်ပြီး ဗီရိုကို ခေါင်းမှိ၍နေလိုက်မှ သက်သာ သည်။ သို့ပေမယ့် စိတ်ကစောနေရာ ချက်ချင်းပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင် နေသော လက်များဖြင့် ဗီရိုအထက်ဆုံးထပ်၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ပစ္စည်းများကို

တစ်ခုပြီးတစ်ခုကြည့်ရလေ၏။ အားလုံး ကိုဦးဝယ်ပေးသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။

အဖြူ လှန်ကြည့်မိသော ပထမဆုံးစာအုပ် ခုနစ်အုပ်တွဲမှာ ကမ္ဘာ တစ်ဝန်းမှ အကြီးကျယ်ဆုံး ဝတ္ထုတိုများဆိုသည့် အနီရောင်အဖုံးနှင့် စာအုပ် များ ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်အားလုံး ကုန်လုနီးနီး ဖတ်ဖူးသည်ကို သတိရ လာပြန်သည်။ ဖတ်ဖူးရုံမက တချို့တလေတောင် ဘာသာပြန် ကြည့်ဖူး သည်။ ဘယ်တော့မှတော့ မပြီးပေ။ ကိုဦးက ရယ်မော၍ “အမယ်... အဖြူက စာရေးဆရာမကြီး လုပ်ချင်တယ်ပေါ့လေ။ အရမ်း ဘာသာမပြန်နဲ့” ဟု နောက် ပြောသည်။ အဖြူက ရှက်နေလျှင် “အလကား နောက်တာပါ။ အဖြူ စာ ရေးရင် ဗာဂျီးနီးယားဂုလ်ဖ်လို နေမလား မသိဘူး” ပြီးတော့ ကိုဦး မျက် ရည်လည်လာသည်ကို မှတ်မိသည်။ အဖြူကတော့ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်လို့ တွေးနေခဲ့သည်။

နောက်တစ်အုပ်မှာ ကာယပီတီဆိုသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ အဖြူ သည် အနည်းငယ် မျက်နှာနီလာသည်။ သူ ရှက်လာသည်။ ကိုဦး သိပ်ဆိုး တာပဲလို့ ပြောချင်သည်။ ကိုဦး အဲဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ခိုင်းပြီး၊ ဖတ်ပြီး ပြန်ပြော ကြတော့ ခုလိုပင် မျက်နှာနီလာသည်။ ရှက်လာသည်။ ကိုဦး သိပ်ဆိုးတာပဲလို့ ပြောခဲ့သည်။ ကိုဦးက ထုံးစံအတိုင်း ရယ်မောပြီး “သိမ်းထားနော်၊ သိပ်ရှားတဲ့ စာအုပ်ပဲ အဖြူရဲ့” လို့သာ ပြောလေသည်။

ပြီးတော့ အချစ်ကဗျာစာအုပ် နှစ်အုပ်ပင်။
စာအုပ်တိုင်းမှာ “အဖြူသို့၊ လှဦး” ဟုသာ ရေးထားသည်။
ကိုဦးရဲ့ သိမ်မွေ့သော သဘောတွေပါပဲဟု အဖြူ တွေးတောကာ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖုန်သုတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်မှတ်ကို နှုတ်ခမ်းနှင့် ကပ်မိလေ ၏။

ထို့နောက် သီချင်းဓာတ်ပြားများ။
နတ်သျှင်နောင်၊ စန္ဒကိန္နရီ၊ မိုးဒေဝါ၊ မယ်ခုမျှော်၊ ချစ်ရေစင်။
စစ်မဖြစ်ခင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ကိုဦး စုဆောင်းထားသော ဓာတ်ပြားများ ဖြစ်သည်။ အဖြူ ကလေးဘဝက အလွတ်ရခဲ့သော၊ တကြော်ကြော်ဆိုခဲ့

သော သီချင်းများ။ ပြီးတော့ အဖြူ ကိုးတန်းအောင်သည့်နှစ်မှာ ကျော်ကြား
လာသည့် ကိုစောငြိမ်းရဲ့ သီချင်းဓာတ်ပြားများ ဖြစ်သည်။ စံပယ်၊ စိမ်။
ပြီးတော့ အဖြူဆိုလို့ မဝနိုင်တဲ့၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစေတဲ့ ဆည်းဆာ။

လောလောဆယ်တော့ ပျော်ရွှင်ကြည်လင်နေသော အဖြူသည်
တမ်းတသံနှင့်သာ ခပ်လဲ့လဲ့ ဆိုမိသည်။

“နာဝါလှေများဆွေရယ်
ဆွေးသူကို ဖေးကူပါလှည့်...
လမ်းကြုံရင် ခေါ်စေချင်တဲ့
ပြာရီလဲ့ ဆည်းဆာ ညချမ်းဝယ်
နေညီညီ မောင့်ကို လွမ်းမိတယ်”

ပြီးတော့ ပြင်သစ်စကားသင် ဓာတ်ပြားလေးချပ် တစ်စုံ။

အို...ဖုန်တွေကလည်း ထုတက်နေတာပါပဲလား။ ဖုန်တွေသည်
ဓာတ်ပြားစက္ကူ အိတ်ပေါ်တွင်မက စက္ကူအိတ်ပေါက်မှ ဝင်ကာပင် ဓာတ်
ပြားတွေကို ပေရေစေတော့သည်။ ဖုန်ထုကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မေ့လျော့
နေခဲ့တာ ရက်ပိုင်းမကတော့ပြီပင်။ ဘယ်နှလ ကုန်ခဲ့ပြီလဲ။ ဘာဖြစ်လို့
သည်ဓာတ်ပြားများကို မဖွင့်မိပါလိမ့်။ ဘယ်တုန်းက သည်အပေါ်ဆုံး ထပ်မှာ
သိမ်းခဲ့ပါလိမ့်။ အဖြူပဲ သိမ်းမိလေသလား။

သည်လိုပင် ဖုန်တက်နေသော အလှအပ ပစ္စည်းများစွာ စီရရီ
သိမ်းထားတာ တွေ့ရသည်။ ဟုတ်တယ်၊ ဟောဒီငွေကတော့ ပန်းအိုးကလေး
က အဖြူရဲ့မွေးနေ့မှာ ကိုဦး ပေးတာပဲ။ နှင်းဆီဝါတွေ ဝေနေအောင် စိုက်လို့
ပေါ့။ ကိုဦးက နှင်းဆီဝါမှ ချစ်တယ်တဲ့။ မဆီမဆိုင် “ပန်းနီနီ မပေးနဲ့ကွယ်၊
ပန်ချင်ပါဘူး” ဆိုသည့် သီချင်းကို စိတ်ထဲက ဆိုချင်လာပြန်သည်။ နီရဲနေ
သော ဂျပန်ယွန်းခွက်သုံးလုံး တစ်စုံကို မြင်မိလို့လားမသိ။ ကြွေပန်းအိုး
အမျိုးစုံလည်း ရှိသည်။ တချို့ကိုတော့လည်း ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုအခါနှင့်
ကြုံကြိုက်လို့ ပေးသည်ဆိုတာ မမှတ်မိတော့ဘဲ မမှတ်မိတာကို မကျေမနပ်
ဖြစ်မိသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ထိုပစ္စည်းတို့
သည် အရိပ်များစွာ ယှက်သန်းနေတာကို ကြည့်ရသလိုပဲနော်။ တချို့ ပီပြင်

ပြတ်သား၍ တချို့ မှေးမှိန်ဖျော့တော့သော အရိပ်များပါပဲ။ အရိပ်များ ထပ်
နေသည်။ တစ်ခုချင်း ဆွဲထုတ်လိုက်လျှင်တော့ လက်ဝါးပြင်မှာ အားလုံး
ပီပြင်ပြတ်သားလာလိမ့်မယ်ထင်သည်။ သို့ပေမယ့် ဘယ်လို တစ်ခုချင်း
ဆွဲထုတ်ရမည်လဲ။ ကိုဦးနဲ့တွေ့မှ မေးရမည်။

အကြံရပြီ။ ဒါတွေအားလုံး ကိုဦးဆီ ယူသွားမည်။ အဝတ်အစား
သေတ္တာနှင့်ပါဆိုတော့ သေတ္တာနှစ်လုံး ဖြစ်နေမှာပဲ၊ ဖြစ်ပါစေပေါ့။ ကိုဦး
ပေးတဲ့ အဖြူပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထားခဲ့ဖို့ စိတ်မချနိုင်ပါဘူး။ ပထမ ဖုန်သုတ်
ကြစို့။ အဝတ်စုံနှင့်သုတ်ပြီး အဝတ်ခြောက်နှင့် ချက်ချင်း ပြန်သုတ်ရမည်။
အဖြူသည် သူ့ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်း တယုတယ ကြမ်းပေါ်ချလေ၏။
ကဗျာစာအုပ် တစ်အုပ်ထဲမှ ကိုဦးရဲ့ ချိုပြုံးသော မျက်နှာနှင့် ဝါနေပြီဖြစ်သော
ကိုယ်တစ်ပိုင်းဓာတ်ပုံသည် လွင့်ပါးကျလာသည်။ ထိုဓာတ်ပုံမှာတော့ ဖုန်
မရှိပေ။ “အဖြူသို့ အချစ်များစွာနှင့်၊ ဆုတောင်းကောင်းစွာနှင့်” လို့ သေသေ
သပ်သပ်ရေးထားသည်။ “လှဦး” ဆိုသည့် နာမည်လက်မှတ်ကို အဖြူ
နှုတ်ခမ်းနှင့် ကပ်မိပြန်လေ၏။

အဖြူသည် ရေမိုးချိုးပြီး၊ အလှပြင်ပြီး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး၊ သေတ္တာ နှစ်လုံးပြင်ပြီးလျှင် စားပွဲမှာ ထိုင်၍စောင့်သည်။ ငွေဆေးလိပ်ပြာခွက် ထဲမှ စံကားဖြူသုံးပွင့်သည် လန်းဆတ်မြဲပင်။ သင်းမြဲမြဲရနံ့ကို နှစ်လို စွာပင် ရှုရှိုက်နေမိသည်။ ချစ်ဖွယ်အနံ့ပဲနော်။ စိတ်ကို ကြည်စေသည်။ နှလုံး အေးမြစေသည်။ လှလည်း သိပ်လှတာပဲ။ အသာကလေး တုန်ယင် နေသော လက်ချောင်းများနှင့် ပွင့်ရွက်များကို ခွဲကြည့်လိုက်လျှင် ပွင့်ဖတ် လေးရွက်စီ သုံးခါထပ်နေသည်ကို တွေ့သည်။ အလယ်က ဝတ်ဆံတိုင် စိမ်းလဲ့လဲ့ကို ပွင့်ရွက်နှင့်တူလာသည့် သေးမှုန်သော ရွက်ဆံအထပ်များစွာက ဝန်းရံလိုနေ သည်။ ပွင့်အာလာသော စံကားဖြူသည် ကြာပွင့်နဲ့ပင် တူလေသည်။ သို့ပေ မယ့် လက်လွတ်လိုက်လျှင် ပွင့်ရွက်များ ပြန်လည် စုရုံးသွားပြီး စံကားဖြူပွင့် ပြန်ဖြစ်သွားလေသည်။ ခိုင်မာ ထူထဲလျက်နဲ့ နုနယ်သော၊ ကျေလွယ် ကျိုး လွယ်သော ပွင့်ရွက်များပါပဲ။

စေ့ထားသော အိပ်ခန်းတံခါးသည် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး ဖေဖေ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“သမီး အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဖေဖေ”ဟု အဖြူသည် ကြိုးစား၍ တည်ကြည်စွာ ပြောလေ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ တဒိန်းဒိန်း မြည်လာသည်။ ဖေဖေကို စေ့စေ့ ကြည့်ရမှာလည်း ကြောက်လာသည်။ သို့ပေမယ့် ဖေဖေသည် ခါတိုင်း

လူသာမန်တို့ အရွယ်သာဖြစ်လေသည်။ ညကလို ငါးဆခန့် ကြီးမားမနေပေ။
ဖေဖေကို စကားနည်းနိုင်သမျှသာ နည်း၍ ပြောချင် သည်။ ဖေဖေ သူ့နေရာ
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားစေ ချင်သည်။ သူ့အိပ်ခန်းကိုပင်
ပြန်စေဦးတော့၊ အဖြူအခန်းနှင့်ပင် ကပ်နေစေဦးတော့ ပြန်သွားစေချင်သည်။
ဖေဖေ လိုက်များပို့နေဦးမှာလား။

အဖြူသည် မျက်လွှာချ၍ “ဖေဖေ ခဏ ပြန်လာတာလား”ဟု
မေးလိုက်လေ၏။

ဘာမှ ဖြေသံမကြား၍ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ဖေဖေ၏ အသား
စိုင့်များ လှုပ်ရှားနေသော မျက်နှာကို မြင်ရလေ၏။ နာကျင်နေသလိုပဲ။
ဝေဒနာ ခံစားနေရသလိုပဲ။ ခါတိုင်းလိုပဲ ထစ်ခနဲရှိလျှင် ဒေါသကြီးတတ်
သလိုပဲ။ ဒေါသနှင့်လည်း အပြည့်ဖြစ်သည် ထင်သည်။ အဖြူကိုများ
ရိုက်ဦးမှာလား။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ရိုက်ဦးမှာလား။ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း
မည်လား။

အဖြူသည် စိတ်တင်း၍ ဇွတ်တိုးပြောလိုက်၏။ “အဖြူဘာသာ
သွားတတ်ပါတယ်၊ စိုးသိန်း လိုက်ပို့မှာပေါ့။ လိုက်ပို့နေကျပဲ။ ဖေဖေ ပြန်
တော့လေ”

ဖေဖေသည် တွေ့၍ ကြည့်နေသေး၏။ ဒေါသကို ချုပ်တည်းနေ
ဟန်ရှိ၏။ ရင်နာဖွယ်ရာ ဖေဖေနှုတ်ခမ်းများ တုန်နေပြီး မျက်လုံးများ နီလာ
သည်။ ငိုချင်သလိုပဲ။

“ဖေဖေ ခဏတော့...” တံတွေးမျိုးပြီးမှ ဆက်ပြောနိုင်သည်။
“လိုက်ခဲ့ဦးမယ်၊ ချက်ချင်းပြန်လာမှာပါ သမီးရဲ့”

“အဖြူ သိပ်ကြောက်တာပဲ”ဟု လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားလေ၏။ ပြီးမှ
“တကယ်တော့လည်း ခဏလေးနဲ့ ရောက်သွားမှာပါ။ နာရီဝက် မမောင်းရပါ
ဘူးနော်။ စိုးသိန်းလည်း ပါမှာပဲ”

“ဒေါ်ကြီးလည်း ပါမှာပဲ”

“အို...ဟုတ်သားပဲ၊ ဒေါ်ကြီးလည်း ပါမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကြီးကို
သည်အိမ် ပြန်စောင့်ခိုင်းရမှာပေါ့။ ကိုဦးဆီရောက်ရင် အဖြူ ဘယ်သူ့မှ

မလိုပါဘူး”

ဖေဖေသည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။ ဖေဖေ ပြန်ပိတ် သွားသော အိပ်ခန်းတံခါးသံသည် အဖြူ တုန်သွားအောင် မြည်လေ၏။ ဘုရား...ဘုရား...တော်ပါသေးရဲ့။ အခန်းထဲ ဝင်မလာလို့။ ဒါပေမဲ့ မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ အဖြူ တစ်မနက်လုံး ဒေါ်ကြီးကို မေ့နေ သည်။ ဒေါ်ကြီးကို ပထမတော့ အဖြူဘက်သားလို့ ထင်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ဒေါ်ကြီးသည် ဖေဖေဘက်သားသာ ဖြစ်သည်။ သည်အိမ်ကို ခင်မင်သူ ဖြစ်သည်။ အဖြူကို တားဆီးပိတ်ပင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ အဖြူရဲ့ရန်သူ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေလောက် ကြောက်စရာမကောင်းတောင် ယုံလို့မရသူ ဖြစ် သည်။

အဖြူသည် အားငယ်လာပြီး ငယ်ငယ်ကလို ခြေဆင်းထိုင်၍ ငိုနေ ချင်စိတ် ပေါ်လာလေ၏။ ငယ်ငယ်က သည်အခန်းထဲမှာ တံခါးချက် လေးချက်စလုံးချ၍ ပတ်ချာလည်လည်း လျှောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်လည်း လျှောက်ခဲ့ဖူးသည်။ အဲသည်တုန်းက သံတိုင်တပ်ထား သော ပြတင်းပေါက်မှာ ခြေတောင့်အောင်လည်း ရပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ခြေဆင်း ထိုင်၍လည်း တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး ငိုနေခဲ့ဖူးသည်။ ခုလည်း ငိုချင် လှသည်။ သို့ပေမယ့် မျက်ရည်မပေါ်လာချေ။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

သိပြီ။ ကိုဦးဆီ ရောက်တော့မှာပဲ။ စိတ်အေးချမ်းတာသာ ရှိတော့ သည်။ အားလုံးကို မေ့လိုက်မည်။ အားလုံးကို တစ်ခါတည်း မေ့ပစ်လိုက် မည်။

အဖြူ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ ရောက်လာသည့်အခါ သတိမေ့မြောလျက် ရောက်လာသည်။ ကားပေါ်မှာ ဒေါ်ကြီးလက်ထဲမှာ မိုက်ခနဲ မေ့မြောသွားသည်။ စိုးသိန်းနှင့် အတူထိုင်နေသော ဖေဖေကိုကြည့်ရင်း မူးလာသည်။ ဖေဖေသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာတယ်ထင်လေသည်။ သူ့ခေါင်းသည် ကားခေါင်မိုးကို ဖောက်တော့မှာပဲ။ ပြီးတော့ ကားသည် ကန်ပေါင်လိုလို၊ ဇရပ်လိုလို အဆောက်အုံအဖြစ် ပြောင်းသွားမလား။ ဖေဖေကို အဲသည်လို အဖြစ်နှင့်တော့လည်း မမြင်ချင်၊ မမြင်ရက်။ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ လွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးချင်သည်။ ကိုဦးဆီ မရောက်သေးဘူးလား။ ကား မြန်မြန်မောင်းစမ်းပါ။ မောင်းစမ်းပါ။

ကားကို အမြန်ပင် မောင်းရသည်။ အဖြူသည် မေ့ပြီး တောင့်နေ၏။ ဒေါ်ကြီးက ခါတိုင်းလိုပင် ငိုစပြုဆဲ။ ဖေဖေသည် ဒေါ်ကြီးကို ကြိမ်းမောင်း၍ စိုးသိန်းကို မာန်မဲကာ ကား ကိုယ်တိုင်ဝင်မောင်းသည်။ ၁၅ မိနစ်နှင့် ဆေးရုံသို့ရောက်၏။

အဖြူ ဆေးရုံသို့ ရောက်ရောက်ချင်း တင်းကျပ်သော အဝတ်များကို လဲလှယ်ပြီး ခါတိုင်း သူနေနေကျ အခန်းဖြစ်သော ဒေါက်တာ လှဦး၏ ရုံးခန်းနှင့်ကပ်လျက် သူနာပြုဆရာမများ နားရာအခန်း၌ နေရာချရ၏။ အဖြူ ဘကြီးဝမ်းကွဲဖြစ်သည့် ဆေးရုံအုပ်ကြီးလည်း ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ အဖြူဖေဖေ ဦးကိုလေးနှင့် စကား အငြင်းပွားမြဲပင် အငြင်း

ပွားကြသည်။

“မင်း ကောင်မလေးကို နှိပ်စက်ပြန်ပြီလား” ဟု ဆေးရုံအုပ်ကြီးက မေးလေ၏။

ဦးကိုလေးက ဒေါသကို အနိုင်နိုင် တားဆီးထားသည့်အသံဖြင့် “ကျွန်တော့်သမီးကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးလည်း မသိဘူး၊ အဖြူကိုယ်တိုင်လည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော်သာ သိတယ်၊ သူ့အမေ သိကောင်းသိလိမ့်မယ်။ သိလို့သာ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ပြီး သွားတာပေါ့။ ဒါတွေပြောရင် စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ပြန်ဖော် နေရလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုကြီး အဖြူကိုသာ ကျန်းမာအောင် ကုပေးပါ။ ဒါပဲ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ငါ ကုသားပဲကွ။ ဒီမှာ ကုလို့ ကောင်းသွားရင် မင်းဆီမှာ ရောဂါ ပြန်ဖြစ်ရင်း၊ ဒီပြန်လာရင်းနဲ့ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ။ အဖြူ မငယ်တော့ဘူးနော်။ သုံးဆယ်နီးပါး ရှိတော့မယ်။ သူ့ကောင်းကျိုး မင်း လိုလားရင် သူ့ဘက်က လည်း စဉ်းစားပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ အဖြူကို သွားကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“အကောင်းဆုံးပါပဲ”

သူတို့ အဖြူအခန်းသို့ရောက်လျှင် အဖြူ သတိရနေပြီး ဒေါက်တာ လှဦးကိုယ်တိုင် ဂလူးကို့စ်နှင့် ဘီတွဲ ရော၍ထိုးပေးနေသည်။ အဖြူနှုတ်ခမ်း များ ဖျော့တော့ဆဲ။ ဆံပင်ဆံနွယ်များ ချွေးပြန်နေသော နဖူးမှာ ကပ်နေလေ ၏။ မောနေသေးသည်။ ခေါင်းကိုက်သေးသည်။ သို့ပေမဲ့ ဒေါက်တာလှဦး ကို မှတ်မိကာ ပြုံးပြသည်။

သို့သော် အဖြူ၏ နှမ်းနယ်သေးဟန်ရှိသော၊ မျက်တောင်စင်း နေသေးသော မျက်လုံးများသည် အခန်းဝက ဦးကိုလေး ဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင် ဝိုင်းလည်သွားပြီးမှ တစ်ဖန် စုံမှိတ်ခဲ့ပြန်သည်။

ဒေါက်တာလှဦးက ကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဆေးထိုးတံအပ်ကို ဖျတ် ခနဲ နုတ်လိုက်ပြီး “ဆရာ၊ လူနာ ခဏနားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပြောစရာရှိတယ်။ မနက်ကတည်းက ကျွန်တော် စဉ်းစား

နေတယ်။ အရင်ကတည်းကလည်း စဉ်းစားခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော့် စားပွဲမှာ ဦးကိုလေး တစ်ဆိတ် ထိုင်ပါလား”ဟု မတိုးမကျယ် ပြောလိုက်လေ၏။

မျက်စိမှိတ်ထားသေးသော အဖြူ၏ နှုတ်ခမ်းမှ “ကိုဦး”ဟု ညည်းညူသံ ထွက်လာလေ၏။ “ကိုဦး ဘယ်မှမသွားပါနဲ့။ ဒီမှာ နေပါဦး။ အဖြူကြောက်လို့ပါ”

“မသွားပါဘူး အဖြူရဲ့၊ မသွားပါဘူး”ဟု ဒေါက်တာလှဦးက ပြောလေ၏။

ဦးကိုလေးက နာကျင်ပြန်သည့်သဖွယ် မျက်နှာ၏ အသားစိုင်းများ လှုပ်ရှားပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူ ဘယ်တော့မှ မထိုင်ခဲ့သော ဒေါက်တာလှဦး၏ စားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်၌ မောပန်းဟန် ထိုင်လေ၏။ ဆေးရုံအုပ်က စားပွဲပေါ် တင်ပါးလွှဲထိုင်၍ စီးကရက် မီးညှိသောက်လေ၏။ နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်နေကာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းအောင်ပင် ကြီးကျယ်လာ၏။ ကြမ်းသော လူနာများကို တစ်ခဏ လှောင်ပိတ်ရာ အခန်းဆီမှ ကျယ်လောင်ရှည်လျားစွာ ညည်းညူအော်ဟစ် ငိုရှိုက်သံ ကြားရပြန်၏။ မိန်းမအသံလား၊ ယောက်ျား အသံလား ခွဲခြားလို့တောင် မရ။ လူအသံနှင့်ပင် မတူတော့။ ဆေးရုံအုပ်က မပြီးပြတ်သေးသော စီးကရက်တစ်ပိုင်းတစ်စကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်၌ ထိုးဆောင့်၍ ခြေမွှဆဲ။ ဦးကိုလေးသည် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဒေါက်တာလှဦး ရောက်လာသည်။

သူသည် သူ့ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်လေ၏။ ပြီးတော့ ဆေးရုံအုပ်ကို ပထမ အစီရင်ခံသည်။ “လူနာ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ် ဆရာ။ မျက်နှာကို လက်နဲ့အုပ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတာပဲ။ ချော့လို့ကို မရဘူး။ စိတ်ငြိမ်ဆေးပြားလည်း မျိုမချနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ အိပ်ဆေး ထိုးလိုက်ရတယ်။ တစ်ဝက်တည်းပါ။ တစ်လုံးလုံး မထိုးပါဘူး”

ဒေါက်တာလှဦးသည် ဂျူတီကုတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူး ထုတ်၍ တည်လေ၏။ မည်သူမျှ မယူသောက်ကြ။ ဒေါက်တာလှဦးက “ကျွန်တော်

သောက်တော့မယ်နော်”ဟု ဖွယ်ရာ ယဉ်ကျေးလေ့ရှိဟန်ဖြင့် ခပ်လွယ်လွယ် ပင် ပြောလိုက်ကာ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်း၌တပ်၍ ငွေမီးခြစ်ကလေးကို ခြစ်လေ၏။ သတ္တုသံပါသော “တစ်နေရာရာရှိ မောင့်အချစ်ရယ်” ဟူသော သီချင်းတီးလုံး ထွက်ပေါ်လာပြီး သူတို့သုံးယောက်စလုံး နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်ကြလေ၏။ ဒေါက်တာလှဦးသည် အားနာစွာ မီးခြစ်ကို စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ ထည့်ပြီး ပိတ်လိုက်ရာ အလျော့မပေးချင်ဟန် သဲ့သဲ့မျှ ကြားနေရသေး၏။ ရယ်စရာလိုပင် ဖြစ်နေလေ၏။

သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြပြန်လေ၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း သည် ဆူညံပေါက်ကွဲခြင်းထက်တောင် ကျယ်လောင်သလို ထင်ရ၏။ စိတ် မတင်းနိုင်ဆုံးမှာ ဦးကိုလေးဖြစ်၍ စားပွဲပေါ် လက်ဖဝါးချလိုက်ရာ ဖျတ်ခနဲ မြည်ပြီးမှ “ကဲ...ပြောစရာ ရှိတယ်ဆို”ဟု သံပြတ်နှင့် မေးသည်။

ဆေးရုံအုပ်က ဖျန်ဖြေလိုသဖြင့် “ကဲ...ဒေါက်တာ လှဦးက ဒီလူနာ အတွက် ဘာအကြံပေးချင်ပါသလဲ”ဟု ပြောလေ၏။

ဒေါက်တာလှဦးက ခေါင်းကို မော့လိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လုံးဟာ လူနာနဲ့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ပတ်သက်နေတာကို ပထမ သတိရဖို့လိုတယ်။ မခံချင်တာ မကျေနပ်တာ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်နေနေ၊ ဘယ်လိုပဲ ခံပြင်းနေသည် ဖြစ်စေ၊ ဒါကတော့ မှန်သောသစ္စာစကား ဆိုတာလို ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ဒီအချက်ကို ဝန်ခံမှလည်း ကျွန်တော် ရှေ့တိုး ပြောလို့ရမယ်”

ဦးကိုလေးက ခေါင်းမာစွာပင် “ကျုပ်က လူနာရဲ့အဖေ၊ သူက ဘကြီး၊ မောင်က လူနာကုတဲ့ ဆရာဝန်ပဲ။ ဘာပတ်သက်ဖို့ လိုသလဲ”

“သူ ပြောပါစေဦးကွ မောင်ကိုလေးရ”

“ဦးကိုလေးကို အားတော့နာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သွေးသားတော်လို့ ပတ်သက်ရတာထက်တောင် ပိုပြီး အရေးတကြီး ပတ်သက်သေးတယ်။ ဦးကိုလေးက သမီး အဖြူကို စေတနာထားတာထက် ကျွန်တော် စေတနာ ထားတာက နည်းနည်းကလေးမှ မလျော့နိုင်ပါဘူး။ ဒီလို ဖြစ်သင့် မဖြစ် သင့် ဆိုတာကတော့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ကောင်းတဲ့ ကိစ္စမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ စေတနာထားတာနဲ့အမျှ (ကြီးကျယ်တယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့) ကိုယ်ကျိုး အဆုံးစွန် စွန့်ဖို့ရာ ကျွန်တော် ဝန်မလေးဘူးဆိုတာတော့ ပြောချင်တယ်”

“ကျုပ်ကတော့ ဝန်လေးတယ်ပေါ့”

“ဒါကတော့ ဦးကိုလေးရဲ့ ကိစ္စပါ”

“ကျုပ် မောင်ရင် ဆက်ပြောမယ့် စကားကို နားထောင်ဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး ထင်တယ်။ အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော် ပြန်မယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ” ဟု ဆေးရုံအုပ်က ပြောလေ၏။ “သည်းခံကြမှပေါ့။ ခုကိစ္စက မင်းတို့နှစ်ယောက် မသင့်တင့်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ လူနာရောဂါပျောက်ဖို့ ကိစ္စပဲ”

ဦးကိုလေးက ငြူစူ၍ ထိုင်နေလေ၏။ ဒေါက်တာလှဦးက မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လေ၏။

“ဒေါက်တာလှဦး ဆက်ပြောဗျာ”

“ဆရာ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီလူနာက လက်ရှိဘဝမှာ မပျော်ပိုက်တာနဲ့ဘဲ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ရှာရင်း စိတ်ရောဂါသည်ဘဝကို ရောက်လာတာ။ သူ မပျော်နိုင်တဲ့ ဘဝအတွက် တာဝန်ရှိတာက ဦးကိုလေး ဖြစ်တယ်။ ဒီကို ပြန်လာချင်အောင် တမင် သွေးမဆောင်သော်လည်း သွေးဆောင်ရာ ရောက်နေသူက ကျွန်တော် ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အားနာနာနဲ့ပဲ ပြောပါရစေ။ သိလည်း သိပြီးသားပဲလေ။ ကျွန်တော်နဲ့ အဖြူက ဆရာဝန်နဲ့ လူနာဆိုတဲ့ ခင်မင်မှုထက် ပိုပြီးနေတာကြောင့်ပေါ့။ ဒါကတော့ ကျွန်တော်ရော အဖြူရော တားဆီးနိုင်တဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ တားဆီးကောင်းတယ်လည်း မထင်ပါဘူး။ သည့်အတွက် ကျွန်တော်ဟာ ဆရာဝန်အဖြစ် မနေသင့်ဘူးဆိုရင်တောင် ကျွန်တော့် ပညာ၊ အလုပ်အကိုင်ကိုစွန့်ပြီး ဘဝအသစ်တစ်ခု ပြန်စဖို့ အသင့်ပါပဲ။ ဒါကတော့ ကျွန်တော့် စေတနာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ ပြောရတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဦးကိုလေး ပယောဂကြောင့် ကျွန်တော် ဗန်းမောက်ကို သုံးနှစ် လွင့်သွားတာ၊ ဘာမှအယူမခံဘဲ ရောက်ရာမှာ နေခဲ့

တာပဲ။ ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ်မှာ ကြောက်လို့၊ ဆရာဝန်ဘဝကို စုံမက်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်မရှိရင် အဖြူ ရောဂါပျောက်နေတဲ့ ဘဝမှာ မြဲကောင်း မြဲနေနိုင်မလားလို့ပါပဲ”

ဆေးရုံအုပ်က ဝင်၍ “ဒါတွေကတော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ဒေါက်တာလှဦးရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဆရာလည်း မရှိဘဲကို”

“ကျွန်တော် စိတ်နာလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သွားပြီး၊ အဖြူရောဂါ ပိုဆိုးလာပြီး၊ အစာမစား မအိပ်ဘဲနေလို့ ပက်လက်လဲပြီး၊ ဂလူးကိုစ့်ပုလင်းနဲ့ အသက်ဆက်ပြီး သေလုမြောပါးခံရတဲ့ဘဝ ရောက်ရတာကို ကျွန်တော် မခံချင်တာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် မသိတောင် မသိလိုက်ရပါဘူး။ သိရင်တော့လည်း ကျွန်တော် ပြန်လာမှာပဲ။ လူနာကို ကျန်းမာစေချင်တဲ့ စေတနာတစ်ခုနဲ့ပဲ ပြန်လာမှာပါပဲ။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော် အများကြီး စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို ရက်စက်တဲ့ အမှုမျိုးကို အဖြူတွင် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လူနာကိုမှ ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့မှာ မဖြစ်စေရဘူးလို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“မောင်ရင့်စကားတွေက တစ်ဆိတ် မရင့်သီးဘူးလား”ဟု ဦးကိုလေးက မေးလေ၏။

“အမှန်တရားဆိုတာ ရင့်သီးတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောမိတာပါ။ ပြောဖို့တော့ မသင့်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဦးကိုလေးဟာ ကိုယ်ကျိုးနဲ့ မာနကို မစွန့်သမျှ ဦးကိုလေးရဲ့ သမီးဟာ ဘယ်တော့မှ လူကောင်း ပြန်မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာပါပဲ”

ဦးကိုလေးသည် ပြန်တော့မည်ဟု ထိုင်ရာမှ ထလေ၏။ ဆေးရုံအုပ်က ပခုံးကို ဖိနှိမ်၍ ထိုင်ခိုင်းလေ၏။

“ကျွန်တော်ကကော ကိုယ်ကျိုးစွန့်သလား၊ ကျွန်တော်လည်း ပုထုဇဉ် အင်မတန် ပီပါတယ်။ အဖြူနဲ့ နီးနီးစပ်စပ်နေချင်တယ်။ သူ ဆေးရုံကို လာရတော့မယ်ဆိုရင် လူနာအဖြစ်သာ၊ ရောဂါထလို့သာ လာရတာ ဖြစ်ပေမယ့် စိတ်မချမ်းသာဖြစ်လျက်က ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်၊ ပျော်တယ်၊ လိုလားတယ်။ ရောဂါပျောက်နေတဲ့အခါမှာ ဆေးရုံ ပြန်လာပါစေလို့

ဆုတောင်းမိမတတ်ပါပဲ”

“ဟား...ဟား” ဟု ဦးကိုလေးက သရော်၍ ရယ်သည်။ “မောင်ရင်က ဒါဖြင့် စကားပြောကောင်းတာပဲ။ သာတာပေါ့”

ဒေါက်တာလှဦးက ဂရုမမူဘဲ ဆက်၍ ဣန္ဒြေမပျက် ပြော၏။

“ကျွန်တော့်မှာလည်း တာဝန်ရှိပါတယ်လို့ ပြောပြီးပြီကော။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာဝန်ပီပီ အဖြူကို ရုပ်ခန္ဓာ ကျန်းမာလာရုံပဲ ကုပေးဖို့သင့်တယ်လို့ ပြောကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြူဟာ စိတ်ရောဂါသည် ဖြစ်လေတော့ စိတ်ကျန်းမာအောင်က အရင်းခံဖြစ်တယ်။ အဖြူ မူးတာ၊ မေ့သွားတာ၊ ခေါင်းကိုက်တာ၊ အစားအသောက်နဲ့ အအိပ်ကို ငြင်းဆန်တာတွေဟာ စိတ်ကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်။ သူ စိတ်ချမ်းသာလာရင်၊ စားနိုင်အိပ်နိုင်လာရင် အရိုးပေါ် အရေတင်ဘဝက ချက်ချင်းလွတ်မှာပဲ။ ဒါတွေက နောက်ဆက်တွဲ ကိစ္စတွေပါ။ အရင်းခံက သူ့စိတ်ပျော်အောင် လုပ်ဖို့သာ ဖြစ်တယ်။ သူပျော်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့တစ်နည်းကလည်း အကျဉ်းထောင်ကျနေသလို ဘဝကလွတ်ဖို့၊ ကိုယ်ကျိုးကြည့်တာ နည်းနိုင်သမျှ နည်းတဲ့ အချစ်နဲ့ ချစ်ဖို့သာရှိတယ်”

“ဒီတော့ မောင်ရင်က ဘယ်လို ကိုယ်ကျိုးမကြည့်တဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်ပြလိုက်ပါလိမ့်” ဟု ဦးကိုလေးက ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်လား၊ စိတ်ရောဂါပျောက်သွားပြီး ဦးဆီ အဖြူ ပြန်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကို မြင်လို့တောင် မမှတ်မိတော့ဘဲ ဦးရဲ့ သမီးအဖြစ် ပြန်သွားတဲ့အခါ ဦး ကျေနပ်ပြီး လှောင်အိမ်မှာ ပြန်လှောင်ထားသလို လုပ်မယ်ထင်သလား။ ဒီမှာ ဦးကိုလေး၊ အဖြူဟာ လင်းနို့ဖြစ်လိုက်၊ ကြွက်ဖြစ်လိုက် ဖြစ်နေသမျှ ရောဂါပျောက်မယ် မဟုတ်ဘူး။ အဖြူကို ညာထားလို့ ရောဂါပျောက်မယ် မဟုတ်ဘူး။ လင်းနို့ဖြစ်တုန်းမှာ ကြွက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို ပြန်သိအောင်ကို လုပ်ပေးရမယ်။ ကြွက်ဖြစ်နေတုန်းမှာလည်း လင်းနို့ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို သိအောင် လုပ်ရမယ်။ သူ ဘာကြောင့် ဦးကိုလေးရဲ့ သမီးဘဝက ထွက်ပြေးနေတယ်ဆိုတာကို ဦးကိုလေးလည်း သိရမယ်။ သူ့ကိုလည်း သိစေရမယ်။ သူ ထွက်မပြေးချင်အောင်၊ ဦးကိုလေးဆီမှာ ပျော်အောင်လည်း

ထားရမယ်”

“မောင်ရင့်ဆီမှာ ပိုပျော်လို့ ဒီရောဂါဖြစ်တယ် ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာလှဦးရဲ့၊ မောင်ရင့်နဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက အဖြူမှာ ရောဂါ ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကိုပဲ ကျွန်တော် ပြောနေတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အဖြစ်က ကျွန်တော့်ဆီမှာ နေရတာ ပျော်စရာကောင်းပါလားလို့ စွဲမြဲပြီး ပြန်ပြန်လာချင်အောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေတာပါလို့ ပြောပြီးပြီကော။ အဖြူ ရောဂါစဖြစ်တုန်းက အဖြူဟာ မပျော်တဲ့ဘဝသာ သိသေးတာကို။ ကျွန် တော်နဲ့တွေ့တော့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝဟာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သိလာ ရတယ်။ ရောဂါပျောက်မလိုလိုနဲ့ တကယ်တော့ ပိုဆိုးလာတာသာ ဖြစ် တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သမီးဟာ ရောဂါပျောက်တဲ့အခါမှာ မောင်ရင့်နာမည် တောင် သတိရတော့တာမဟုတ်ပါဘူး။ သိပ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင် မကြီးလိုက်ပါနဲ့”

“ဦးကိုလေး ယုံချင်မှယုံမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြောချင်တယ်။ အဖြူကို ရောဂါသည်အဖြစ် ကျွန်တော့်ဆေးရုံကို ပြန်ပြန်ပြေးလာတာ ကျွန် တော် သိပ်ဝမ်းသာနေမယ် ထင်သလား။ ကျွန်တော် ဒီလောက် သိမ်ဖျင်းမယ် ထင်သလား။ ကျွန်တော်နဲ့ ရှိနေသမျှအချိန်မှာ အဖြူကို ကျွန်တော်ဟာ ဦးကိုလေးဆိုတဲ့ အဖြူအဖေအကြောင်းကို အများဆုံး အစဖော်ပေးခဲ့တယ်။ ဖအေကို နားလည်အောင်၊ ခွင့်လွှတ်အောင်၊ အနည်းဆုံး ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဖအေက ချစ်ခင်စေတနာထားတာတော့ မှန်တယ်ဆိုတာကို သိအောင် ပြောခဲ့ တယ်။ အဖြူက စကားစပ်မခံအောင် နေခဲ့တာသာ ဖြစ်တယ်။ ခုတော့ အဖြူရဲ့ဘဝနှစ်ခုလုံးကို ဖော်ပေးမှ အဖြူဟာ လူကောင်းဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အမှန်နဲ့တွေ့ပေးမှ ကောင်းနိုင်မယ်။ အခု သူ ကူးလူးနေတဲ့ ဘဝနှစ်ခုလုံးဟာ အရိပ်အယောင်မျှသာ ဖြစ်တယ်။ အစစ်အမှန် မဟုတ်နိုင် ဘူး။ ပြီးတော့ အဖြူ သဘောကျ ဘဝသစ်တစ်ခုဖြစ်စေ၊ သည်ဘဝ နှစ်ခုလုံး ထဲက တစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ ထင်းထင်းလင်းလင်း သိသိမှတ်မှတ် ရွေးပြီး နေခွင့်

ပေးရမယ်။ ဒီတော့မှ လူကောင်း လုံးလုံးလျားလျား ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ဆေးရုံအုပ်က ပြော၏။ “ငါနဲ့ ဒေါက်တာလှဦး နောက်ဆုံး အဖြူရောက်လာတဲ့ အခေါက်တုန်းက အဲဒီအတိုင်း တိုင်ပင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်နှစ်လုံးလုံး အဖြူဟာ မူးပြီး မေ့လဲတာမျိုးကလွဲလို့ လုံးလုံးကြီး ဆေးရုံတင်ရလောက်အောင် ဖြစ်မလာတော့ သည်အတိုင်းပဲ ကောင်းများသွားနိုင် သလားလို့ တို့ စောင့်ကြည့်နေတာပဲ။ စိတ်ရောဂါဖြစ်တာ ဆယ်နှစ်လောက် ရှိတော့မယ်။ အဖြူလည်း မငယ်တော့ဘူး။ သူ့ဘဝသူ စဖို့ နည်းနည်းတောင် နောက်ကျနေပြီ။ ၂၈ နှစ် ဟုတ်လား။ ၂၈ နှစ်ဆိုတာ အိမ်ထောင်နဲ့၊ သားနဲ့၊ သမီးနဲ့ ဖြစ်နေဖို့ကောင်းပြီ။ အဖြူကို မင်း မသနားဘူးလား ကိုလေးရဲ့။ အဖြူ ကောင်းစားမယ်ဆိုရင် လက်လွှတ်လိုက်ရပါစေတော့ဆိုတဲ့ စေတနာ မျိုး မထားနိုင်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော် ဆေးရုံတောင် နေ့စဉ် လာမကြည့်ရတော့ ဘူးလား။ ကျွန်တော် သေရွာက ပြန်ပြန်လာတယ်ဆိုတာလေးတောင် အဖြူ စိတ်မကူးရတော့ဘူးလား”

“ဦးကိုလေး ဘယ်လို ပြောတာလဲ”ဟု ဒေါက်တာလှဦးက ဝင်ပြော လေ၏။ “ဦးကိုလေး မသေဘူးဆိုတာကို အဖြူသိအောင်ကို လုပ်ရမှာပါဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ရှိနေတုန်းအခါတိုင်းမှာပဲ အဖြူဟာ ဦးကိုလေး သေသွားလို့သာ ဆေးရုံရောက်လာရတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဦးကိုလေး သေမှ သူ လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်တော့မယ်ဆိုတာလည်း စွဲနေတယ်။ ဖအေကို သေစေချင်တဲ့ အတွင်း စိတ်နဲ့ သူ့ဘာသာ အပြစ်ရှိတယ်ထင်ပြီး စိတ်မချမ်းသာတာကလည်း ဖြစ် တယ်။ ဒီတော့ အမှန်ကို သူ မြင်လာဖို့ လုပ်ရတာ တော်တော်ခက်တယ်။ ဦးကိုလေးကို မြင်လိုက်ရင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကြောက်တဲ့စိတ်က သိပ်ကို လွှမ်းမိုးပြီး ဒီမှာရှိနေရင် ဦးကိုလေးကို မေ့ဖို့ သူ ကြိုးစားတော့တာပဲ။ အဖြူကို ဆက်ဆံရ ခက်လာတယ်၊ ကလန်ကဆန် လုပ်လာတယ်။ သူ ဖအေရှိတယ်ဆိုတာကို မေ့လိုက်ချင်တယ်”

“ကျုပ်ဆီ ပြန်ရောက်တဲ့အခါလည်း မောင်ရင့်ကို မေ့တာပဲ”

“ဒါကတော့ လှဦးဆိုတဲ့နာမည်ကို သူ့ရှေ့မှာ တစ်ခါမှ ပြန်ပြီး

မခေါ်ကြည့်ဖူးဘဲ၊ အစမှ ဖော်မပေးဖူးဘဲ ဘယ်သိနိုင်မလဲ။ ကျွန်တော့်ကို သူ မမေ့လို့လည်း ပြန်လာတာပဲ။ မနက်က ဦးကိုလေးကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဖုန်းဆက်နိုင်သလဲဆိုတာလည်း ပြန်စဉ်းစားဦးမှပေါ့။ ဆေးရုံ တင်လောက်အောင်ဖြစ်တိုင်း အမြဲပဲ အဖြူဟာ ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်ကို အလိုလို မှတ်မိလာတတ်တယ် မဟုတ်လား။ သို့မဟုတ် ဦးကိုလေးကများ ဒေါက်တာလှဦးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပြောပြမိသလား”

ဆေးရုံအုပ်က ဝင်၍ “ဒေါက်တာလှဦးလည်း သည်းခံမှပေါ့” ဟု ပြောလေရာ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မှားသွားတယ်” ဟု ဝန်ခံလေ၏။ ပြီးတော့ ဆက်၍...

“ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာကတော့ လောလောဆယ် ဦးကိုလေး မလာပါနဲ့။ ဆေးရုံမှာ သုံးလ၊ ခြောက်လအထိ မနှောင့်ယှက်ဘဲ ထားခဲ့ပါ။ အဖြူ စိတ်ချမ်းသာ လူကျန်းမာအောင် ကျွန်တော် ကုပါရစေ။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆေးရုံဟာ သူ့အိမ်မဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ့အိမ်မှာ သူ့ကို အင်မတန်ချစ်တဲ့ ချစ်ပုံမှားတဲ့ အဖေရှိတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် ပြောမယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ဆရာဝန်သာဖြစ်ကြောင်း၊ သူဟာ စိတ်ရောဂါ လူနာဖြစ် ကြောင်း ကျွန်တော် ပြောမယ်။ ဦးဆီ အဖြူပြန်လာတဲ့အခါလည်း လှဦးဆို တာကို မြှုပ်ပစ်လို့ မရတော့ဘူး။ မြှုပ်ပစ်ထားရင် သူ ဒီကို ပြန်ပြန်လာမှာပဲ။ ဦးကိုလေးအိမ်ကို ကျွန်တော် လာပါရစေ။ ဟောဒီ ဆရာကိုယ်စား ကျွန်တော် လာပြီး ဆက်ကုပါရစေ။ အဖြူဟာ အမှန်တရားကို မြင်တဲ့အခါကျတော့ ဦးကိုလေးရော၊ ကျွန်တော်ရော ဘယ်လိုမှ မသွေးဆောင်ပါစို့နဲ့။ အဖြူ ဘာသာ စဉ်းစားပါစေ။ ဒါက တကယ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ အဖြူ ရောဂါပျောက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ သိထားရမှာက အဖြူတကယ် လူကောင်းဖြစ် သွားတဲ့အခါ ဦးကိုလေးရော၊ ကျွန်တော်ရော အဖြူကို ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်ဆို တာပါပဲ”

ဆောင်းဦးရာသီ၏ တိမ်ဖြူထူထပ်၍ နေကွက်ကျားပူဟန်ကို အပြင်မှာ မြင်ရ၏။ အပြင်၌ လူသူနှင့် ကားသံတို့ကို အနည်းငယ် ကြားလာ ရပြီ။ လေသည် အေးဆဲ၊ ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်ဆဲဖြစ်၍ သစ်ရွက်များ

တရဲ့ရဲ့ တိုက်ခတ်ညည်းညူသံ ကြားရလေ၏။ သာယာပါလျက် နှလုံး ပူပန်ဖွယ်ရာကို ဖန်တီးနေသည်။ လူ့ဘဝသည် ပျင်းစရာ ကောင်းလှသည်။

ဆေးရုံတွင်း၌ လှုပ်ရှားသံများလည်း ကြားရ၏။ ဆေးရုံဝယ် နေ့စဉ်မပြတ် ကိစ္စတို့၏ အသံဗလံများ၊ လက်တွန်းလှည်း တဂျိမ်းဂျိမ်း လှိုမှဲ့လာသံ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်ချင်းချင်း တိုက်မိသံ၊ ကုလားအလုပ်သမား တို့ တစ်ချက်တစ်ချက် လှစ်ခနဲ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံ။ လူနာများ ထမင်း ကျွေးချိန်ပင် တန်ပြီ။ သူနာပြု ဆရာမများ ရုံးခန်းကို ဖြတ်သွားကြ၏။

ဒေါက်တာလှဦး၏ အခန်း၌ ကြေကွဲဖွယ်အတိ ရှိလေ၏။ အဖြူ ဖေဖေသည် အသံထွက်၍ ညည်းညူလိုက်ပြီးနောက် ရှက်ကြောက်ဖို့ သတိမရဘဲ၊ ဂရုမစိုက်ဘဲ ငိုယိုလျက် ရှိလေ၏။ သမီးရောဂါဖြစ်ကတည်း က သူသည် အားလုံး၏ အပြစ်ဆိုခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ သမီးဖြစ်သူလည်း လူရုပ်မပေါ်ခဲ့။ အသက်တိုမည့်ပုံကို ပြသည်။ သို့ပေမယ့် ဘယ်သူသည် သူ့လောက် သားသမီးကို ချစ်နိုင်ပါမည်လဲ။ သူသည် မျက်ရည်များ မဆည် နိုင်၊ တတွေတွေ စီးကျလျက်ရှိလေ၏။ ဆေးရုံအုပ်နှင့် ဒေါက်တာလှဦးတို့ သည် ပြတင်းပေါက်သို့သွားကာ အပြင်သို့ ငေးမောလျက်နေကြ၏။ ဘယ်သူ မှ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်မကြည့်ကြ။ ဦးကိုလေး ငို၍အားရမှ တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်မှ လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်၍ မျက်နှာသုတ်လေ၏။ စကား ပြောမည်ပြုပြီးမှ ငိုသံမပါအောင် အတော်ကြာ ထိန်းနေသေး၏။ ထို့နောက်မှ “ကျုပ် သမီးကို ဘယ်သူမှ ကျုပ်လောက် မချစ်နိုင်ပါဘူး” ဟု သူ့ကိုယ်သူ အားပေးသည့်သဖွယ် ထပ်တလဲလဲ ပြောသည်။

“ဒေါက်တာလှဦး ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ငါလည်း သဘောရတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ စမ်းသပ်ကုရင် ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာ လှဦးဆိုတာလည်း အင်မတန် သစ္စာရှိတဲ့လူ၊ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူပဲ။ မင်း ဘာကြောင့် ရန်လိုနေတာလဲကွာ။ ပြီးတော့ အဖြူ ကိုယ်၌ကလည်း အင်မတန် ခင်မင်တာ၊ အားကိုးတာ မဟုတ်လား” ဟု ဆေးရုံအုပ်က လှမ်း၍ ပြောလေ၏။

“အစ်ကိုကြီးတို့ ကြိုက်သလို လုပ်ကြပါလေ။ ကျွန်တော် တောင်ငူ

က အိမ်မှာ သွားနေမယ်။ အဖြူကို သိပ်တွေ့ချင်ရင်တော့ လာကြည့်မယ်။
အဖြူ မမြင်စေရပါဘူး၊ မမြင်စေရပါဘူး။”

ဦးကိုလေးသည် ဘယ်သူ့မျှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားလေ၏။
သို့သော် ဆေးရုံတံစက်မြိတ်အမိုးအောက်မှ လှည့်လာပြီး အဖြူခေါင်းရင်း
ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ သမီးကို ရပ်ကြည့်သွားသေးသည်။

အဖြူသည် အိပ်မက်မက်နေပြန်သည်။ အိမ်ခန်း ပြတင်းဝမှာ ရပ်နေလျက် က အရွက်သိပ်သည်းသော စံကားဖြူကိုင်းများအကြား ရောက်နေသည်။ စံကားဖြူပွင့်များ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပွင့်နေပြန်သည်။ သင်းအေး မွှေးရိနေသည်။ အဖြူသည် ပျော်ရွှင်ခြင်းတော့ မရှိ။ နား၌ ကြားနေရသော ပြတင်းမှန်သို့ တချောက်ချောက် လာ၍ခြစ်နေသော သစ်ကိုင်းသံသည် ပေပေါ် တူဖြင့် နှက်သံသို့ ပြောင်းသွားလေသည်။ ဖေဖေ ငရဲခံနေရပြန်ပြီ။ အဖြူသည် စံကားဖြူကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ် တင်ပါးလွှဲ ထိုင်လိုက်ပြီး အသာကလေး ကိုယ်ကိုညွတ်၍ ငဲ့ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဟိုး အဝေးချိုင့်ထဲမှာ ဖေဖေကို မြင်ရ သည်။ မက်နေကျ အိပ်မက်ထဲမှာလိုပင် ဝေးသဖြင့် သေးသေးကလေး မြင်ရ သည်မှန်သော်လည်း ဖေဖေသည် လူသာမန်ထက် ငါးဆ၊ ခြောက်ဆမျှ ကြီးနေကာ၊ ဇရပ်လိုလို၊ တန်ဆောင်းလိုလို အဆောက်အအုံ၏ ပေါင်များ၊ တန်းများကြားမှာ ခေါင်းဆုံနိုင်ရုံနေရသည်။ ထိုခဏ၌ အဖြူသည် မိုက်ခနဲ လိမ့်ကျသွားရာ အသံကုန် အော်လိုက်ပြီး လန့်နိုးလာကာ ချွေးများနစ်နေ လေ၏။

သို့သော် ကိုဦးသည် အဖြူ အိပ်ရာဘေးရှိ ကြိမ်ထိုင်ခုံပုကလေး၌ ထိုင်ကာ အဖြူ၏ ညာလက်ကို ဆုပ်ထားသည်။ အဖြူ နိုးလာမှန်းသိတော့ ခပ်ကျပ်ကျပ် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး “အိပ်မက် မက်နေပြန်ပြီ”ဟု ပြုံး၍ ပြော လေသည်။

အဖြူသည် “အမယ်လေး...မောလိုက်တာ”ဟု ပြောပြီး သူပါ ပြုံးလာနိုင်သည်။ အဖြူ ကိုဦးဆီ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ အိပ်မက်အပြင် ဘာမျှ သူ့ကို ချောက်ချားစေဖွယ် မရှိနိုင်တော့။ ချွေးသုတ်ချင်သဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါ ကို ရှာရာမတွေ့။ စောစောက လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖုန်သုတ်လိုက်မိသဖြင့် ညစ်သွားတာလည်း ဖျတ်ခနဲ သတိရလာသည်။

“ဘာလဲ အဖြူ”

“အို...အဖြူပစ္စည်းတွေ အကုန်ပါရဲ့လားလို့ပါ။ သေတ္တာအနိ ဆင်တူနှစ်လုံးလေ”

“ပါပါတယ်၊ အဖြူရဲ့ပစ္စည်းတွေ သယ်လာတာ များလှချည်လား။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ခိုးရာလိုက်လာတာ ကျနေတာပဲ ဟဲ...ဟဲ”

“တော်ပါ။ သေတ္တာတစ်လုံးက အဝတ်အစားတွေပါ။ တစ်လုံးက စာအုပ်နဲ့ ပန်းအိုးတွေ၊ ယွန်းခွက်တွေ။ ကိုဦး ပေးထားတဲ့ လက်ဆောင် တွေလေ။ ဗီရိုပေါ်က ပြန်တွေ့လို့ သယ်လာတာ”

“ဟုတ်လား၊ အဖြူ သိမ်းထားသလား”

“သိမ်းထားတယ်။ သိမ်းထားပြီး မေ့နေလို့ ဒီမနက်မှ ဖုန်သုတ် ရတယ်။ ဖုန်တွေကို ထုတက်နေတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဖြူ မေ့နေရပါလိမ့်။ အဖြူ မမေ့တတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကိုဦး စိတ်မဆိုးနဲ့ဦးနော်၊ မေ့နေရ ကောင်းလားလို့”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“တကယ်တော့ အဖြူကသာ စိတ်ဆိုးစရာတွေ အများကြီးရှိတာ” ကိုဦးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း အလွယ်တကူရယ်မောလိုက်ပြီး “ဘာဖြစ် လို့လဲဗျာ”ဟု မေးသည်။

“အဖြူဆီ ကိုဦး ဘယ်တော့မှ မလာဘူး။ ဖုန်းလည်း စ မဆက် ဘူး။ အဖြူကသာ ဆက်ရတယ်။ လာခေါ်ပါလို့ ပြောပြီး လာရတယ်”

ကိုဦးက အပြုံးအနည်းငယ် လျော့ပါးကာ “ဒါကတော့ ရှင်းပြ ရရင် အရှည်ကြီး အဖြူရဲ့။ တဖြည်းဖြည်းမှ ပြောပြမယ်လေ။ အဖြူ ဒီမှာ အကြာကြီး နေဦးမှာပဲ”

“အမြဲနေမှာ၊ အိမ်မပြန်တော့ဘူး။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှလည်း မရှိ တော့ဘူး။ ဖေဖေ ဆုံးသွားပြီလေ၊ မသိဘူးလား”

ကိုဦးက ဘာမျှမပြောဘဲ နေသည်။

“မနေ့ကပဲ ဆုံးသွားတယ်၊ သနားပါတယ်” ဟု အဖြူသည် ပေပေါ် တူနှင့် နှက်နေပုံကို မြင်ယောင်ပြန်၍ တွေ့နေလေသည်။ အနည်းငယ် ငိုချင် လာသည်။ ဒါပေမဲ့ အဖြူ တတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပြီလေ။

ကိုဦးက အဖြူကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ “ဖြည်းဖြည်းမှ ဒါတွေ ပြော ရရင် ကောင်းမယ် အဖြူရဲ့” ဟု ပြောလေရာ “ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဖေဖေ မနေ့ကပဲ ဆုံးသွားတာပဲ။ ပြီးတော့ ဝဋ်ခံနေရတယ် ကိုဦးရယ်။ အဖြူ တွေ့ခဲ့တယ်”

“အဖြူကလည်း အိပ်မက် မက်နေတာ တကယ်လို ပြောနေပြန်ပြီ၊ နေပါဦး။ ဝဋ်ခံရတာတို့၊ ငရဲကြီးတာတို့၊ နတ်ပြည်ရောက်တာတို့ဆိုတာ စာအုပ်ထဲ ဖတ်ဖူးတာကလွဲလို့ ဘယ်သူ တကယ်မြင်ဖူးတဲ့ ကိစ္စမို့လဲ။ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦး။ အဖြူလည်း ပညာတတ်မိန်းကလေးတစ် ယောက်ပဲ။ ဟုတ်ပြီ။ ခေါင်းထဲရှင်းသွားအောင် ခါလိုက်စမ်း။ စဉ်းစားပြီး ပြောစမ်းပါဦး”

အဖြူက ရယ်မောလေ၏။ အိပ်ဆေးပြယ်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကိုဦး က အိပ်ဆေးထိုးပေးမယ်လို့ ပြောသံကြားလိုက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ အဖြူ အိပ်ပျော်ရင်း ယောင်ပြောနေတာ မဟုတ်တော့။ ကိုဦး ရှေ့မှာ ရှိသည်။ အဖြူညာလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာလည်း နွေးလှသည်။ အားရှိလှသည်။ အဖြူသည် အတော်ကြာပင် ရယ်မောနေလေ၏။ ရင်ထဲမှာ ပေါ့လာပြီး မိုက်ထဲကတောင် ဆာလာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဖြူအိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့လာတာ။ အဖြူ အဲဒီလို သိပ်ဖြစ်တတ်တာပဲ။ တစ်ခါလည်း အိပ်မက်ထဲမှာ ဖေဖေက ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး တိုင်မှာချည်ပြီး ဒဏ်ပေးထားလို့တဲ့၊ ငိုလိုက်တာ။ နိုးလာတော့လည်း ငိုတုန်း ပဲ။ ဖေဖေရော၊ ဒေါ်ကြီးရော ထလာပြီး ချောလို့လည်း မရဘူး။ တစ်ညလုံး ထိုင်ငိုတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက အဖြူကို အဲဒီလို ခဏခဏ ဒဏ်ပေးတတ် တယ်”

“ဒါတွေ ဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောရအောင်။ အများကြီးကို ပြောရမှာ။ ကိုဦးက အကုန်မေးမှာ”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ဆုံးသွားတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မနေ့က”

“မနေ့ကလား၊ ဘာရောဂါနဲ့လဲ။ အသုဘ ဘယ်တော့ချမှာလဲ”

အဖြူသည် ဘာမျှ မဖြေတတ်ဘဲ ရှိသည်။ ရှက်လည်း ရှက်လာသည်။ ဟုတ်တယ်။ အလောင်းလည်း ပြင်မပေးဘူး။ ဆေးရုံကြီးမှာများသွားသေသလား။ ရေခဲတိုက်ထဲမှာလား။ တောင်ငူမှာ ဆုံးတာလား။ ဆုံးတော့ ဆုံးရှာပြီ။

“ကဲ...အဖြူရယ် ဒါတွေ ခဏ ထားလိုက်ပါဦး။ တဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောမယ်လေ။ ခု အဖြူနေမကောင်းလို့ ကိုဦး ခေါ်လိုက်တာ။ ဆေးရုံလာတက်တာ၊ ဒါတော့ သိတယ်မဟုတ်လား”

“အဖြူ မူးတတ်တာ တစ်ခုပါပဲ။ ကိုဦးဆီ လာတာကတော့ အဖြူမှာ တခြားမှ သွားစရာ မရှိဘဲ။ အိမ်မှာလည်း မနေချင်ဘူး။ ကိုဦး ဆေးရုံမှာနေတော့ အဖြူလည်း ဆေးရုံကို လာရတာပေါ့”

“အမယ်...အတွေးအခေါ်ကတော့ မညံ့ဘူး”ဟု ကိုဦးက ရယ်မောပြန်သည်။

“ဘာလဲ၊ ကိုဦးက အဖြူကို လက်မခံချင်ဘူးလား” ဟု တမင်စလိုက်လျှင် “အဖြူ နေချင်သလောက် နေပါ”ဟုသာ ပြန်ပြောလေ၏။

အဖြူသည် သတိရလာပြန်သည်။

“ကိုဦး၊ အဖြူကို ကော်ဖီတိုက်ဦးလေ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”ဟု ကိုဦးက ဘေးမှ စားပွဲအငယ်ကလေးပေါ်မှာ နက်(စ်)ကော်ဖီ ဖျော်စပြုလေ၏။

“ကျွန်...ကျွန်တော် ကိုဦးဆီရောက်မှ ကော်ဖီသောက်ရတာ။ အိမ်မှာဆို နို့ပဲ သောက်နေရတာပဲ။ အန်တောင် အန်ချင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ နို့တွေကို စံကားဖြူပင်ခြေရင်း လောင်းချပစ်လိုက်တာပဲ။

ဒါကြောင့် အာဟာရတွေရပြီး သိပ်ပွင့်တာ ထင်ပါရဲ့။ ဟား...ဟား။ ကော်ဖီသောက်ရင် အိပ်မပျော်မှာ စိုးလို့တဲ့။ တစ်ချိန်လုံး ပြောနေတာပဲ ကိုဦးရယ်” (ဘယ်သူက ပြောတယ်လို့တော့ အဖြူ မပြောချင်တော့ချေ)။ ကော်ဖီ မသောက်ရလည်း အိပ်တော့ မပျော်ပါဘူး။ ပြတင်းပေါက်ကို တိတ်တိတ်ကလေး အသံမြည်အောင်ဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်ကို ကြည့်နေတာပဲ။ တစ်ညလုံး ကြည့်နေတာပဲ။ ခြံထဲ သိပ်ဆင်းချင်တာပဲ။ ညဆိုရင် စံပယ်တွေ၊ ညမွှေးပန်းတွေ ပွင့်ကြတယ်။ တရုတ်စံကားတွေ၊ အကျော်တွေ ပွင့်ပြီး မွှေးလှိုင်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မဆင်းရဘူး။ တံခါးသော့က ဖေဖေ ဆီမှာ”

ကိုဦးက ကော်ဖီပန်းကန် လှမ်းပေးရင်း “ဖြည်းဖြည်းပြောပါ အဖြူရဲ့။ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ခါတိုင်းလိုပေါ့။ ညည ဆေးရုံဝင်းထဲ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

“နည်းနည်းအေးမှ သောက်မယ်”ဟု ပြောကာ အဖြူသည် စားပွဲပေါ် လှမ်း၍ ကော်ဖီပန်းကန် တင်ခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ လန်းဆန်း လာပြီး ရုတ်ခနဲ ထထိုင်သည်။ သူ မူးမသွားပေ။ ကြည်ကြည်လင်လင်ပင်။ ကိုဦးက ခုမှ သတိရသလို ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါ ထုတ်၍ နဖူးမှ ခြောက်စပြုနေပြီပင်ဖြစ်သော ချွေးများကို သုတ်ပေးလေ၏။ အဖြူသည် မျက်တောင်ကော့များကို လှန်၍ ကိုဦးရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်နေမိ၏။ ယုယတတ်တဲ့ ကိုဦးပဲ။ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကိုဦးပဲ။ ကိုဦးက လုံးထွေးသွားသော အဖြူ၏ ဆံယဉ်များကို လက်ချောင်းများဖြင့် ခွဲ၍ အသာအယာ သပ်ရပ်ပေးပြန်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”ဟု သူက ပြောသေး၏။

“ကိုဦး အလုပ်ပင်ပန်းလို့လား။ အသားတွေ ညှိသွားတယ်။ အသက်ကြီးသွားသလိုပဲ”

“မငယ်တော့ဘူးလေ အဖြူရဲ့၊ သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီ။ ဆံပင်ဖြူတောင် ပေါက်နေပြီ”

“မဟုတ်တာ။ အဖြူထက် ခုနစ်နှစ်ထဲ ကြီးတာပဲ။ ခုမှ နှစ်ဆယ့်

ခြောက်နှစ် ရှိရမှာပေါ့”

“အဖြူအသက်က ဘယ်လောက်မို့လဲ”

“မေ့ပြီလား၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်လေ”

“အဖြူကလည်းကွာ၊ အဲဒါက လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်လောက် က အဖြူ ကိုဦးကို ပထမဆုံး တွေ့ဖူးတဲ့ အချိန်ကပဲ။ ဒီဆေးရုံကို ပထမဆုံး ရောက်လာတာလေ”

အဖြူသည် မူးချင်လာသည်။ ဟုတ်လား၊ ကိုဦးပြောတာ ဟုတ် သလား။ ကိုဦး မညာတတ်ပါဘူး။ စတော့ စတတ်တယ်။ ခုတော့ စနေတာနဲ့ လည်း မတူပါဘူး။ ကိုဦးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ ဆယ်နှစ်လောက်တောင် ရှိပြီတဲ့ လား။ ဒီအတောအတွင်း ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ။ အဖြူ ထင်တာက ကိုဦးနဲ့ တွေ့ကြ တာ အလွန်ဆုံး နှစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်ထင်သည်။ အရိပ်များ မှိန်မှိန် တချို့၊ ပြတ်ပြတ်သားသားတချို့ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဘယ်အရိပ်ကို ဆွဲထုတ် ယူရမှာလဲ။

“ဆောရီး...အဖြူ၊ ဒါတွေ မပြောကြနဲ့ဦးစို့။ ကော်ဖီသောက် လိုက်တော့နော်။ ပြီးတော့ ခု ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ညနေ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလား။ အကအခုန် သီချင်းဆိုတာတွေပါတဲ့ အမေရိကန် ရုပ်ရှင်တစ်ကားတော့ ရှိတယ်။ အဖြူ ကြိုက်တတ်တယ်မဟုတ်လား။ သုံးနာရီခွဲပွဲ သွားရအောင်။ ကိုဦးလည်း အဲဒီတော့မှ အားမှာ”

“မနက်ဖြန်ကော” ဟု အဖြူက ပူပင်လိုက်ရာ...

“မနက်ဖြန်တွေမှ အများကြီးပဲ။ ပြီးတော့ ညနေတိုင်း အပြင် ထွက်လည်ပြီး ညတိုင်း လမ်းလျှောက်မယ့် မနက်ဖြန်တွေ အဖြူရဲ့။ လလည်း သိပ်သာလာပြီ။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မနက်ဖြန်တွေ။ အဖြူ ကိုယ်အလေးချိန် တက်လာရင် မနက်စောစောထပြီး ရေတွေ ဘာတွေတောင် ကူးဦးမှာ။ အဖြူ မကူးတတ်ဘူးလား။ ကိုဦး သင်ပေးမှာပေါ့။ အဖြူကို သင်ပေးစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ အဖြူက ကလေးလိုပဲ။ လူကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ရ မယ်။ ဟောဒီကျစ်ဆံမြီး နှစ်ဖက်လည်း ဖြုတ်ရမယ် အဖြူရဲ့။ ဆံထုံးတွေ ဘာတွေ ကျကျနန ထုံးရမယ်။ မင်းသမီးလေးလို ခေါင်းပေါ်မှာ ပုံပုံကလေး

ထုံးရမယ်။ ဆံမြိတ်မချရဘူး။ ဆံယဉ်ကလေးတွေနဲ့ပဲ အဖြူက လှနေပြီ။ ပြီးတော့ ကောင်းကောင်း စားရမယ်၊ အားဆေးထိုးရမယ်၊ ဝဝအိပ်ရမယ်”

ကိုဦးသည် အဖြူရဲ့ ပိန်သဖြင့် ပို၍ရှည်သွယ်နေသော လက်ချောင်းကလေးများကို နှုတ်ခမ်းဖြင့်၊ ပါးပြင်ဖြင့် ကပ်လိုက်ပြီး “အဖြူ နားနေဦးနော်။ ကိုဦး ဆေးရုံထဲ တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ဦးမယ်။ ဒီနေ့ အလုပ် ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး။ ဆရာမ မငွေခင် လွှတ်လိုက်မယ်။ အဖြူအတွက် သတ်သတ်ငှားနေကျ ဆရာမလေ။ မှတ်မိလား”

အဖြူသည် ယောင်ယမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သော်လည်း မငွေခင်ဆိုတာကို မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန် ထင်မြင်လို့ မရ။ မငွေခင်၊ မငွေခင်။ ဝဝလား၊ ဖြူဖြူလား၊ စကားများများလား၊ အေးအေးလား။

“နေပါဦး ကိုဦးရဲ့” ဟု သူ ထွက်သွားမှာ ကြောက်သလို ဖြစ်လာပြန်သည်။ “အဖြူ ဘာလုပ်နေမှာလဲ။ ပြီးတော့ ကိုဦးကို ခေါ်ချင်ရင် ခုနစ်-တစ်-တစ်-ငါး-ငါးက ခေါ်ရမှာလား”

ကိုဦးက ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သည်။ “ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ခုအဖြူက ခုနစ်-တစ်-တစ်-ငါး-ငါးကို ရောက်နေပြီပဲ။ ကိုဦး ဒီဆေးရုံထဲမှာ ရှိမှာပဲ။ ခဏလေးနဲ့ ပြန်လာမှာ။ မငွေခင်လည်း ချက်ချင်း ရောက်လာမှာ။ ဟောဟိုနားတင်ရယ်။ အဖြူ စာဖတ်ချင် ဖတ်နေပေါ့။ ရုံးခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ သတင်းစာတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေလည်း ရှိတယ်။ အဖြူအခန်းကို အဖြူ ပြင်ချင်လည်း ပြင်ပေါ့။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေချင်သလောက်နေပါ၊ ရပါတယ်။ ခြံဝင်းထဲ ဆင်းချင်လည်း ဆင်းပေါ့။ အဖြူကြည့်ရတာ အညောင်းမိနေသလိုပဲ။ မငွေခင်ကို ပြောထားမယ်။ သူ့ကို အဖော်ခေါ်ပေါ့။ တော်ကြာ မူးနေမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒါလင်” ဟု အဖြူ လွှတ်ခနဲ ပြောမိပြီး မျက်လွှာချနေလိုက်သည်။

ကိုဦးက သည်တော့မှ ထွက်သွားနိုင်သေးသလို မရေမရာ ရပ်နေပြီး “မြောက်ဘက် ပန်းခင်းမှာ ပန်းတွေပွင့်နေလိုက်တာ စုံလို့ပဲ။ အဖြူ သွားကြည့်ချင် ကြည့်ပါလား” ဟု အကြံပေးပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း...နောက်မှပဲ သွားတော့မယ်”

အဖြူသည် ကိုဦး လက်မြှောက်ပြသွားသည်ကို ငေးမောကျန်ရစ်ပြီး မငွေခင် ဝင်လာမှ လှုပ်ရှားဖို့ သတိရသည်။ ချက်ချင်းပင် အလောတကြီး ထမိသည်။ မငွေခင်ကို သူ ကောင်းကောင်း မှတ်မိလေသည်။ ဝဝဖြူဖြူ၊ စကားများများပဲ။ ဟုတ်သားပဲ။ ပြီးတော့ သိပ် သဘောကောင်းတယ်။ အဖြူကို ချစ်တယ်။ အလိုလိုက်တယ်။ မငွေခင်ရဲ့ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးဖြူနေတာကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရသည်။ ဗြန်းခနဲ အိုသွားတယ်နော်။

“အန်တီခင်၊ အဖြူ အခန်းပြင်ချင်တယ်။ ဟိုသေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ရအောင်။ ပန်းအိုးထဲ ပန်းတွေ စိုက်ရအောင်၊ ပန်းခင်းဘက် သွားရအောင်။ ကိုဦး စားပွဲပေါ်မှာတော့ သူ ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီအဝါတွေပေါ့။ အပျိုစင်ကျောက်ခက်ဆိုတဲ့ အရွက်နုနုလှလှကလေးတွေ ရံပြီး နှင်းဆီဝါသုံးပွင့်တည်း စိုက်မှာ။ ငွေ ကတော့ကလေးထဲမှာ စိုက်ရအောင်။ တစ်ပွင့်က ကိုဦးဖို့၊ တစ်ပွင့်က အဖြူဖို့၊ တစ်ပွင့်ကတော့...”

အဖြူသည် ဆက်မပြောဘဲ ပြုံးပြီး ငေးနေလိုက်လေ၏။

ကိုဦး လူနာတစ်ပတ် လှည့်ကြည့်ရာက ပြန်ရောက်လျှင် အဖြူထံ ခဏသာ ဝင်နိုင်သည်။ အလုပ်စားပွဲသို့ ပြန်ရသည်။ သို့သော် ကိုဦး ရုံးခန်းနှင့် အဖြူ အခန်းမှာ ကပ်နေသည်ဖြစ်၍ ကိုဦး ပြောဆိုလှုပ်ရှားသမျှကို နားထောင်နေ လို့ရသည်။ ကိုဦး သိပ်အလုပ်များတာပဲ။ စကားပြောလည်း အင်မတန် သာယာတာပဲ။ ကြိမ်းမောင်း ငေါက်ငမ်းသံ မကြားရ။ တော်တော် ယဉ်ကျေး တယ်။ အလွယ်တကူ ရယ်မောတယ်။ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်။ သူ့ကို နီးစပ်သူမှန်သမျှက ချစ်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့။

ပြီးတော့ အဖြူရဲ့ ကိုဦးလည်း ဖြစ်သေးတယ်။

အဖြူရဲ့ ကိုဦးဟာ နှင်းဆီအဝါတွေနဲ့ ပန်းအိုးကို သတိပြုမိမှာ ပါနော်။ ကြိုက်ရဲ့လားလို့ သွားမေးချင်လိုက်တာ။

မငွေခင်က “အန်တီခင် သွားမေးပေးရမလား” ဟု ရယ်ဟဟနှင့် ဆိုလေရာ အဖြူက ရှက်တက်တက်နှင့် “မမေးပါနဲ့၊ သူ အလုပ်များ နေတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဖြေရ၏။

“အဖြူက သိတတ်သားပဲ။ ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲနော်”

“အဖြူလား၊ ၁၉ နှစ်တောင် မကတော့ဘူးတဲ့ အန်တီခင်ရဲ့။ အများ ကြီး ကျော်လာပြီထင်တယ်။ ပြန်တွက်ရဦးမယ်။ ခုတော့ စိတ်ရှုပ်မခံနဲ့ဦး လို့လည်း ကိုဦးက ပြောတယ်”

“ဒေါက်တာက ပြောတယ်” ဟု မငွေခင်က သင်ပေးလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ဒေါက်တာက ပြောတယ်”

အဖြူသည် မငွေခင်နှင့် စကားပြောလို့ သိပ်ကောင်းနေလေ၏။ သူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ လုယက်လို့ပင် ပြောရ၏။ အဖြူက တစ်သက်လုံး စကားမပြောဘဲ အောင့်နေခဲ့ရသလို ထင်နေပြီး၊ မငွေခင်က နဂိုကတည်းက စကားများသူမို့ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အဖြူသည် ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ဆေးရုံမှ မှန်တင်ခုံကို ဇာအခင်းကလေးများနှင့် ဖုံးကာ ပန်းစိုက်အိုးတင်ကာ၊ အလှပြင်ပစ္စည်းများဆင်ကာ အမျိုးမျိုး ပြင်သည်။ ဘယ်လောက်မှောင်တဲ့ ထောင့်ဖြစ်ဖြစ် ပန်းစိုက်အိုးတင်လိုက်ရင် လင်းသွား လှသွားတာပဲ။ ပန်းဆိုတာ တွေဟာ လှသလောက်၊ မွှေးသလောက် ကြာကြာခံရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

လက်ပတ်နာရီကိုလည်း ခဏခဏ ကြည့်ရသေး၏။ သုံးနာရီခွဲပွဲကိုဦးက ရုပ်ရှင်ပြမယ်တဲ့။ ရုပ်ရှင် မကြည့်ရတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ။ ဖေဖေက ရုပ်ရှင်မကြိုက်တော့ လိုက်မပြ။ သူများနဲ့လည်း မထည့်။ ဒေါ်ကြီးနဲ့လည်း မသွားရ။ ဟိုတုန်းက တစ်နှစ်လုံးနေမှ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါအပြင် ပို၍ မကြည့်ရချေ။ ပြီးတော့ ဖေဖေက ပြောဖူးသေးသည်။ “တို့လိုများ ရုပ်ရှင်မကြည့်တဲ့ လူချည်းဆိုရင် ရုပ်ရှင်ဆိုတာ ပိတ်ကိုပစ်ရမှာ”

ဒါပေမဲ့ အဖြူက ကြိုက်သည်။

ကိုဦးနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတာ ပျော်စရာ တစ်မျိုးကောင်းသည်။ အာလူးကြော် ဝယ်ပေးတတ်သည်။ မြေပဲလှော် အခွံနွှာပေးတတ်သည်။ မူးသလားလို့ မေးတတ်၊ စိုးရိမ်တတ်သည်။ ကြောက်လန့်စရာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့အခန်းများမှာ လက်ကိုဆုပ်ကိုင် အားပေးတတ်သည်။ ဝမ်းနည်းစရာအခန်းမှာ အဖြူပါ လိုက်ရောလို့ငိုလျှင် လက်ကိုင်ပဝါ မသိမသာ လှမ်းပေးတတ်သည်။ ဆရာဝန်မို့ ထင်ပါရဲ့နော်။ သူတစ်ပါးကို သိပ်ပြုစုချင်တဲ့ စိတ်ရှိတာပဲ။

ပြီးတော့ အဖြူက ယုယကြင်နာတာကို အင်မတန် မွတ်သိပ်ခဲ့သူ မဟုတ်လား။

“အန်တီခင်၊ အဖြူ ရေချိုးရတော့မယ်ထင်တယ်” ဟု အကြံတောင်းလျှင် “ကောင်းသားပဲ၊ နှစ်နာရီတောင် ထိုးပြီ။ အလှပြင်မှာက တစ်နာရီဆိုတော့...” ဟူသော အဖြေကို ရလေ၏။

“အန်တီခင်ကြီးကလည်း သိပ်ဆိုးတာပဲ”

သို့သော် အန်တီခင်သည် အဖြူ၏ ပထမဆုံးသော ဆံထုံး ပုံပုံကလေးကို ထုံးပေး၏။ နှင်းဆီဝါအဖူး မခို့တရို့ကလေးကို ကျောက်ခက်ပန်းရွက်နှင့် တွဲလို့ ပန်ပေး၏။ ဆံမြိတ်ချဦးမလားလို့ မေးသေး၏။ အဖြူက ဟင့်အင်း ဖြေရသည်။ “ကိုဦးက မသင့်ဘူးတဲ့။ ဒေါက်တာက မသင့်ဘူးတဲ့” အကျီဝါဝါလွင်လွင်နှင့် ထဘီအချိတ်ဖြူကို ဆင်ပြန်တော့ အန်တီခင်က မင်္ဂလာဆောင်လို့ ရပြီတဲ့လေ။

ရုပ်ရှင်သွားကြတော့မည်လို့ ကိုဦး လာခေါ်သည့်အခါ သူ့ရဲ့ စူးရှသော မျက်လုံးများကို အဖြူ ရှက်ကြောက်နေမိသည်။ ကျေနပ်တာလည်း မှန်သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှာ ယှဉ်တွဲထိုင်၍ စကားများစွာပြောရင်း အဖြူသည် အလိုလို မသိလိုက် မသိဘာသာ မှတ်မိလာသော၊ အရင်က တူတူကြည့်ခဲ့ဖူးသော ရုပ်ရှင်များအကြောင်းကို ပြောမိလေ၏။ ဟုတ်တယ်။ ကိုဦးနဲ့ အပြင်ထွက်လည်တိုင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်တာပဲ။ ရေတွက် မှတ်သားထားရင် အများကြီးနေမှာ။ ကိုဦးက အဖြူ မှတ်မိလာသည်ကိုလည်း အားတက်ဟန် ပြလေသည်။

ရုပ်ရှင်ပြီးသော် အပြင်မှာ ညစာစားကြ၏။ အဖြူကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်ကို သူက မှာပေးပြန်တော့၊ အဖြူက တစ်ပြန် သူကြိုက်တတ်တဲ့ ပုစွန်ကြော်ကို မှာစေပြန်ရသည်။ “အဖြူ သတိကောင်းသားပဲ” ဟုပင် ကိုဦးက အံ့သြနေသေး၏။ အဖြူ သတိကောင်းသလား မသိ။ စိတ်ထဲ၌ အဝေးမှ မှန်ဝါးသော အရိပ်များစွာတို့ နီးကပ်ပြတ်သားလာပြီး အသေးစိတ်တောင် ပြောပြနိုင်လောက်အောင် ပီပြင်လာတာတော့ အမှန်ပင်။

လပေါင်းများစွာအတွင်း အဖြူသည် ပထမဆုံးအကြိမ် အကြောအခြင်များ လျော့ပြေသည်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်ငယ်ခြင်းလည်း ပျောက်သည်။

ပေါ့ပါး ကြည်လင်လာသည်။ ကံကောင်းစောင်မလာပြီ ထင်သည်။ ထမင်း စားလို့လည်း မြိန်ရှက်လှသည်။ ညကျလျှင် အိပ်ပျော်ဦးမည်ပင်။

ညကျ တကယ် အိပ်ပျော်သည်။ ခြံဝင်းထဲ လသာသော်လည်း ကိုဦးနှင့် လမ်းလျှောက်ချင်သေးသော်လည်း အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်ကာ ဟန် မဆောင်နိုင်ဖြစ်လေရာ ကိုဦးက သူ့ကို အိပ်ရာဝင်စေသည်။ မငွေခင်က ဘေးမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့် စောင့်သည်။ ကိုဦး အခန်းထဲက လူနာ စမ်းသော အိပ်ရာပေါ်မှာ သွားအိပ်ဖို့ မနည်းပြောရသည်။ ကိုဦး ဘယ်မှာ အိပ်ပါလိမ့်။ ခါတိုင်းတော့ ဘယ်မှာ အိပ်သလဲ။ ဒါကို တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူး ဘူး။ သူ့မှာ အိမ်ရှိဦးမှာပေါ့။ အဝေးကြီးပဲလား၊ နီးသလား။ အဖြူသည် “ကျေးဇူးပဲ ဒါလင်”ဟု ပြောလိုက်မိသည် ထင်သည်။ မြန်မြန် အိပ်ပျော်သွား တာတော့ သိလိုက်သည်။ ထိုည ဘာအိပ်မက်မျှ မမက်ချေ။

နောက်တစ်နေ့မနက် အဖြူ အိပ်ရာမှထသော် ၈ နာရီခွဲလေပြီ။ ၁၂ နာရီတိတိ၊ နာရီတစ်ပတ်ကို အိပ်ပစ်လိုက်ပါလား။ အိပ်ရာက နိုးရတာ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ။ မျက်စိဖွင့်လိုက်တာနှင့် နုနယ်နွေးထွေးသော နေခြည်သည် ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်မှ၊ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်း ကြိုးကြားမှ၊ ခန်းဆီးကြားမှ တိုးဝှေ့ဝင်လာပြီး ၁၅ ပေ ပတ်လည်သာရှိသော်လည်း ပန်းစိုက်အိုးပေါင်း များစွာနှင့် လှပကြိုင်လှိုင်နေသော အဖြူအခန်းသစ်၊ ဘဝသစ်ကလေးကို ရွှေလိုဝင်းဝါစေသည်။ အခန်းနှင့် မလိုက်အောင် ပန်းစိုက်အိုး များနေသည်ကို သိပါသည်။ သို့ပေမယ့် သည်လိုပဲ လုပ်ချင် သေးသည်။ စိတ်အလိုလိုက်ချင် သေးသည်။ မငွေခင်လည်း ဦးထုပ်ဖြူ ကော်တောင့်တောင့်နှင့်၊ အင်္ကျီဖြူ ခေါက်ရိုးမကျိုးနှင့်၊ ထဘီပြာ ကြည်လင်စွာနှင့် ဘာတွေမှန်းတော့မသိ၊ အလုပ်များနေသည်။ တစ်ဆက်တည်းရုံးခန်းမှ ကိုဦးရဲ့လှုပ်ရှားသံ ကြားနေရ သည်။

ငယ်ငယ်ကလို အိပ်ရာမှ ခုန်ပြီး ထလိုက်ချင်၏။ ဟို တကယ့် ငယ်ငယ်တုန်းလို၊ မေမေ ရှိသေးတုန်းကလို၊ မေမေ ထွက်မသွားခင်ကလို၊ မေမေ မသေသေးဘဲနဲ့ သေပြီလို့ ဖေဖေ လိမ်မပြောသေးခင်ကလို။ ဒါပေမဲ့ အဖြူသည် ၁၉ နှစ်အရွယ် ကလေးမဟုတ်တော့ပြီတဲ့။ ဆံထုံး ထုံးရမည့်

အရွယ် ဖြစ်ပြီတဲ့။ ဆံမြိတ်တောင် မချစေချင်ဘူးတဲ့။

အဖြူ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီးသည့်အခါ ကိုဦးလည်း စားပွဲမှ အလုပ်ပြီးဟန်နှင့် လာခဲ့သည်။ “ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ပဲ အဖြူရဲ့၊ မေ့တောင်နေတယ်။ လူနာတွေလည်း တစ်ပတ် လှည့်ကြည့်ပြီးပြီ။ ညနေ တစ်ခေါက်တော့ ကြည့်ရဦးမယ်။ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံးတော့ အပြင်ထွက်နိုင်တာပေါ့၊ ဘယ်သွားချင်လဲ”ဟု မေးသည်။

“ရုပ်ရှင်ရုံ”ဟု အဖြူက အပြုံးနှင့်ပြောလျှင် ကိုဦးက ရယ်မောသည်။ “ကြိုက်လှချည့်လား ရုပ်ရှင်၊ နေပါဦး၊ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ပဲ ကားသစ်တွေ လဲဦးမှာ။ ဒီနေ့တော့ တောင်ဘက်ရွာထဲ သွားလည်မယ် စိတ်ကူးတယ်။ အဲဒီရွာကလေးက အငြိမ်းစား အရာရှိတွေနေတယ်။ သိပ်သာယာအေးချမ်းတာပဲ အဖြူရဲ့။ ကိုဦးရဲ့ ဘကြီးလင်မယားရှိတယ်။ သွားလည်ရအောင်။ အဖြူကို ခေါ်ခဲ့မယ်လို့လည်း ဖုန်းဆက်ထားတယ်။ မနက်စာအဲဒီမှာ စားမယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ”

သူများအိမ် သွားလည်မယ်တဲ့။ အဖြူသည် အံ့ဩလျက်နေသည်။ အဖြူ တစ်ခါမှ အိမ်မလည်ဖူးဘူး ထင်သည်။ စာအုပ်ထဲတော့ ဖတ်ဖူးတာပေါ့။ စကားတွေ ရှာကြံပြောရမယ် ထင်သည်။ ဖြစ်ပါ့မလား။ အဖြူ ကြောက်လိုက်တာ။

“ဘာ ကြောက်စရာရှိလဲ”ဟု ကိုဦးက ပြော၏။ “ဘကြီးရော၊ ကြီးကြီးရော အားကြီး သဘောကောင်းတာပဲ။ ကိုဦး မိဘလို နေတာပဲ။ သားသမီးလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ တစ်အိမ်လုံးတိတ်ပြီး ကြာတော့လည်း ပျင်းတာပေါ့။ ဧည့်သည်လာရင် သူတို့ သိပ်ပျော်တာ။ ဧည့်သည်ပဲ မျှော်နေတာပဲ။ ကိုဦးကိုလည်း လာနေပါ။ ဆေးရုံအလုပ်ကို သူတို့အိမ်ကနေ တက်ပါလို့ ခဏခဏ ပြောတယ်။ အဖြူကိုမြင်ရင် ချစ်ကြမှာ၊ အဖြူနာမည်လည်း သူတို့ ကြားဖူးနေတာ ကြာပြီ”

အဖြူက “ရှက်လည်း ရှက်တယ်”ဟု ပြောရင်း အဖြူသည် ရင်ခုန်လာသည်။ မျက်နှာ နီလာသည်။ ဘယ်မှန်းမသိ ထွက်ပြေးချင်လာသည်။

“အဖြူကလည်းကွာ ဘာမဟုတ်တာ လုပ်နေလို့ ရှက်ရမှာလဲ။

အဖြူ ငယ်ငယ်လေး မဟုတ်တော့ဘူး။ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ။ နောက် မသွားချင်ရင် မသွားနဲ့။ ပြီးတော့ အဖြူ မလိုက်လည်း ကိုဦး သွားရမှာ။ လာမယ်လို့ ပြောပြီးသား။ အဖြူ တစ်နေ့လုံး မငွေခင်ကြီးနဲ့ပဲ နေခဲ့မယ် လား။”

ကိုဦးရဲ့ မျက်လုံးများ လက်နေသည်။ အဖြူကို သူ လွှမ်းမိုး နေကျပဲ။ သူ့ပြောစကားကို နားထောင်နေကျပဲ။ ရှက်ကြောက်လျက်ပဲ လိုက်ရမည်ပင်။

“ကိုဦးက သိပ်ဆိုးပါလား”ဟုသာ အဖြူပြောကာ သုန်မှုန်ချင်လျက် မသုန်မှုန်ရက်တော့ဘဲ “ဘယ်တော့ သွားမှာလဲ”ဟု ထပ်မေးရ၏။

“ခုမှ ၉ နာရီကျော်ကျော် ရှိသေးတယ်။ လမ်းလျှောက်သွား ရင်တော့ ရတယ်။ ဆောင်းဦးပေါက်ကြီး မိုးအုံ့နေတော့ တော်တော် အေး နေတယ်။ အဖြူ အအေးမိမှာစိုးရတယ်။ ကားနဲ့ပဲ ၁၀ နာရီလောက်မှ သွားကြ တာပေါ့။ ဒီအတောအတွင်း အဖြူကို ဆေးနည်းနည်းကုရမယ်”

“အဖြူ သိပ်မမူးတော့ပါဘူး”

ကိုဦးက ခဏတိတ်ဆိတ်နေပြီး “ကဲ...အဖြူ အိပ်ရာပေါ်လဲ” ဟု သာ ပြောလေ၏။ ပြီးတော့ အိပ်ရာဘေးက ကြိမ်ကုလားထိုင်ပုကလေး၌ ထိုင်သည်။ မငွေခင်ကို ရုံးခန်း၌ သွားစောင့်စေသည်။

“စောစောက အဖြူ အိပ်ပျော်နေတုန်း အဖြူဘကြီး လာကြည့် သွားတယ်”ဟု သူ စကားစလေ၏။ အဖြူက ခေါင်းညိတ်ရုံသာ တတ်ဆဲ။

“အဖြူ ဘကြီးကတော့ အဖြူကို ကိုဦးလက်ထဲ လုံးလုံးလွှဲထားတာပဲ။ အဖြူ ပျော်ရွှင်ကျန်းမာလာအောင်ဟာ ကိုဦးရဲ့ တာဝန်ပဲတဲ့”

“အဖြူ အခု သိပ်ပျော်ပါတယ်”ဟု အဖြူ ဝန်ခံမိပြီး ဘယ်တုန်းက ဘာကြောင့် မပျော်ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားချင်စိတ် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ သို့သော် အဖြူ တကယ်ကြောက်ပါသည်။ သတ္တိ မမွေးနိုင်ပါ။ တကယ်တော့ လည်း မသိချင်လှ။ သိလျှင် ခု ပျော်နေတဲ့ ကျွတ်လွတ်နေတဲ့ စိတ်ကလေး များ ပျောက်သွားမလား၊ လက်လွတ်သွားမလား။ လောလောဆယ် အချိန် ကလေး၊ ကိုဦးနဲ့ တွေ့ဆုံစကားပြောနေတဲ့ အချိန်ကလေးကိုပဲ စုံမက်လှ

သည်။ အတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားချင်သည်။

အဖြူနှုတ်ခမ်းများ တုန်လာသည်ထင်သည်။ မျက်နှာပျက်သွားသည်ထင်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းလာသည် ထင်သည်။ ကိုဦးက အကဲခတ်နေပြီး အဖြူလက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်ရာ အဖြူ တစောင်းလှည့်ကာ ကိုဦးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသော်လည်း မျက်လုံးများကို လွှဲနေလိုက်မိ၏။ ကိုဦးက ဘကြီးအကြောင်း ပြောတယ်။ ဘကြီးက ဖေဖေအစ်ကိုပဲ။ အဖြူဘက်သား ဟုတ်ပါ့မလား။ ကိုဦးကကော ဘကြီးနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းလား။ ဘကြီးခိုင်းတာ ကိုဦးလုပ်ရရင် ကိုဦးကော...ကိုဦးကော။ လောကမှာ ယုံစရာ လူတစ်ယောက်တော့ ရှိဖို့ကောင်းသည်။ ရှိကော ရှိရဲ့လား။ အဖြူမှားသည်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ဝေဖန်ပြစ်တင်လိုစိတ်မရှိဘဲ သည်းခံမည့်သူ ရှိတယ်ဆိုတာကော ဟုတ်ပါ့မလား။ အဖြူသည် ကိုဦးကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလှန်ကြည့်မိ၏။ ကိုဦးကရော အဖြူရဲ့ အကြွင်းမဲ့ဘက်တော်သား ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ အဖြူသည် တဆတ်ဆတ် တုန်လာပြီး မျက်စိများ စုံမှိတ်ထားလိုက်ရ၏။

ကိုဦးက အဖြူလက်များကို ပို၍ ကျပ်တည်းအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး “ဟော...အဖြူ ကိုဦးကိုတောင် မယုံချင်ပြန်ဘူး” ဟု မေးသလို ပြောသည်။ အဖြူက မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကာ ခပ်စိန်းစိန်းပင် ကြည့်နေမိပြီး ဝမ်းနည်းလာသည်။ မျက်လုံးထဲ အုလာသည်။ သူက ပြော၏။ “ကိုဦးအတွက်က ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖြူ ကိုဦးကိုတောင် မယုံတော့ဘူးဆိုရင် အဖြူ ပျော်နေတယ်ဆိုတာ ပျောက်သွားမှာပေါ့။ အဖြူမှာ ကိုဦးကို မယုံနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းတစ်ခု မြင်လို့လဲ။ ကိုဦးဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲမသွားပါဘူး။ အဖြူ ကိုဦးကို ယုံစမ်းပါ။ ယုံမှ ဖြစ်မှာ”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ဟုသာ အဖြူ စဉ်းစားပြီး ခေါင်းထဲ၌ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေလေ၏။

“ဟောဒီ ဆေးရုံထဲမှာ ပြောရမယ့် စကားတော့ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကိုဦးက ခပ်လေးလေး ပြောလေ၏။ “ဒါပေမဲ့ အဖြူ ကောင်းကျိုးလို့ သဘောထားပြီး ပြောရတော့မှာပဲ။ အဖြူကို ကိုဦး ချစ်တယ်၊ စေတနာထားတယ်။

အဖြူတစ်ယောက်သာ ကိုဦးအတွက် အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ကော ယုံရဲ့လား။ ယုံရင် ကိုဦးဟာ အဖြူကောင်းဖို့သာ လုပ်တော့မှာပေါ့။ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်တော့မှာလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟုတ်သည်။

“ခုန ဘာဖြစ်လို့ စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်တာလဲ။ ဆိုစမ်းပါဦး” ဟု ကိုဦးက အလွယ်တကူ ရယ်မောလာကာ မေးသည်။

ထိုခဏ၌ ဘယ်ကမှန်းမသိ၊ တယောများစွာ ပြိုင်တူတီးမှုတ် သည့် ဂီတသံပေါ်လာသည်။ ဥရောပတေးသွားဖြစ်၍ သာယာကြည်နူးဖွယ် အချစ် တေးသံ ဖြစ်သည်။ မကြာခဏ ကြားဖူးသော တေးသံလည်း ဖြစ်သည်။ နာမည်ကြီး သီချင်းပါ။ မေ့နေလို့။ ဆေးရုံအနီးအနားက အိမ်တစ်အိမ်က ဓာတ်ပြားဖွင့်တာ ဖြစ်မှာပဲ။ အဲဒီဓာတ်ပြားဖွင့်နေတဲ့သူဟာ ပျော်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ တစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ခံနေရတယ် ထင်ပါရဲ့။ အဖြူသည် မျက်ရည်များ လည်လာကာ “ဘာဖြစ်လို့ ဘကြီးအကြောင်း ပြောတာလဲ။ ဘကြီးနဲ့ ကိုဦး က တစ်ဖွဲ့တည်းလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ဟုတ်သည်။ မေးရမည်။ ကိုဦး နှင့်တော့ ပြောစရာ ရှိသည်ကို ပြောရမည်။ မြဲထားမယ်ဆိုရင် ကိုဦးအပေါ် မတရား။ ပြီးတော့ အဖြူအတွက်လည်း ဆိုးကျိုးသာဖြစ်စေသည့် အမှား ဖြစ်လိမ့်မည်။

အဖြူသည် ဖျတ်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။ ကိုဦးက အဖြူ ဘယ်လက် ဖဝါးကို သူ့ပါးပြင်၌ကပ်ပြီး မျက်ခုံးများပင့်၍ မေးလိုက်ရာ “ဪ... အဖြူ ခုတလော ကျကျနန စဉ်းစားတတ်လာပြီ။ မငယ်တော့ဘူးဆိုတာ ဟုတ်မယ်။ အိမ်မှာတုန်းက စာအုပ်တွေလည်း တော်တော် ဖတ်ဖြစ်တယ်။ ဖေဖေ ဝယ်ပေးတဲ့ ရှေးဆန်တဲ့ စာအုပ်ကြီးတွေပါပဲ။ ဆုံးမစာတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ၊ ဘုရားဖူးသွားတဲ့ ကဗျာစာအုပ်တွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အမြတ်ထွက်ပါတယ်” ဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောနေမိလေ၏။

ကိုဦးက စောစောက စကားကို ပြန်ကောက်လေ၏။ “ဘကြီး အကြောင်း ပြောရမှာပေါ့ အဖြူရဲ့။ သူက အဖြူ ကျန်းမာဖို့၊ ပျော်ရွှင် ဖို့ကို

တကယ် လိုလားတာပဲ။ ကိုဦးကိုလည်း သိပ်ခင်တာပဲ။ ပြီးတော့ အဖြူကို ဘယ်လောက် အလိုလိုက်သလဲ။ တကယ်တော့ ဒီအခန်းမှာ အဖြူ နေခွင့် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ လူနာဆောင်မှာ နေရမှာ။ ကိုဦးနဲ့ နီးနီးနေရအောင်၊ ကိုဦး ဂရုစိုက်နိုင်အောင် ဒီမှာ ထားရတာ။ ခေါင်းမူးရုံပါလို့ မပြောနဲ့ဦး။ အဖြူဟာ အနည်းဆုံး စိတ်မချမ်းသာတဲ့ရောဂါ ဆိုပါတော့ကွာ။ အဲဒါ ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား”ဟု အကဲစမ်း၍ ပြောသည်။

“ဟုတ်မှာပါပဲ”ဟု အဖြူ လက်လျှော့လိုက်သည်။ “ဖေဖေလည်း သေတာ မဟုတ်ဘူးဆို။ သူ့ကို တွေ့တော့မတွေ့ရဘူးနေ့။ အဖြူလည်း ဆေးရုံမှာ လာနေရတာ နေမကောင်းလို့ပေါ့လေ”

“ကိုဦးကတော့ တစ်မျိုး ပျော်တာပဲ”ဟု သူက စိတ်ပါလက်ပါ ပြောကာ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“အဖြူလည်း ပျော်တာပဲ”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ကိစ္စပြီးနေတဲ့ဟာ။ ခုန မျက်ရည်တွေ၊ ဘာတွေ ကျနေရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ရှေ့လျှောက် အဖြူကြောက်တာ၊ ဝမ်းနည်း တာ ဘာဆို ဘာမှမရှိရဘူး။ အဖြူ သဘောအတိုင်း အကုန်ဖြစ်ရမယ်။ အဖြူ အန္တရာယ်ဖြစ်ရမယ့် ကိစ္စကလွဲလို့ လုပ်ချင်တာ အကုန်လုပ်၊ အလို လိုက်မယ်။ ရုပ်ရှင် နေ့တိုင်း ကြည့်မလား၊ အိမ်လျှောက်လည် မလား၊ ဈေးထွက်ဝယ်မလား၊ ညဇည့်ခံပွဲတွေပါ ခေါ်သွားရဦးမယ်။ ပြီးတော့ အဖြူ အသိမိတ်ဆွေတွေ အများကြီး ဖြစ်လာမှာ။ ကိုဦးကိုတောင် အဖော်လုပ်ချင် တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိလား”

သည်လို နေထိုင်လို့ ရတယ်ဆိုတာ ဝတ္ထုထဲတော့ ဖတ်ဖူးတာပဲ။ အပြင်မှာ တကယ် ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် မသိပါဘူး။

“ကိုဦး နှမကလေးဆိုရင် တော်တော်ကဲတာ။ ကပွဲတွေ၊ ဘာတွေ တောင် သွားတာ။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းရမှာပဲ။ ဒါမှ ဘဝမှာ နေတတ်မှာဆိုပြီး မတားပါဘူး။ ပြီးတော့ အနည်းဆုံး တစ်ခါမှားလည်း အမှားပြင်တတ်တဲ့ သတ္တိရှိမှာပဲလို့ မျှော်ကိုးပြီး အလိုလိုက်ထားတာပဲ။ တစ်ခါလောက် သူနဲ့ တွေ့ပေးဦးမယ်”

ကိုဦးလည်း မိဘနဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမနဲ့ပဲဆိုတာ အဖြူ သတိ
ရလာပြန်ပြီး မကြိုက်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။ ကိုဦးမှာ အဖြူလိုပင်၊ အဖြူ
နီးပါးပင် ရင်းနှီးသော၊ အရေးကြီးသော လူများစွာ ရှိကောင်းရှိနိုင်သည်။
သူ့နှမကလေးဆိုရင် အဖြူနဲ့ မတွေ့ခင် နှစ်များစွာက နီးစပ်လာသူများပေါ့။
မနာလိုလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုဦး တစ်ခါက ပြောဖူးသလိုပင် တကယ့်ဖြစ်ရပ်
တွေဟာ အိပ်မက်မှမဟုတ်ဘဲ။ ဆက်သွယ်နေသော အကြောင်းခြင်းရာ
များစွာရှိသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာလို ဖောင်တိန်ပင်ကလေး လော်ရီကားနင်း
သွားတော့ အပြားလိုက် ပုံမပျက်ကောက်ပြီး အသာကလေး ခေါက်ချိုး
ခေါက်ပြီး အိတ်ထဲထည့်လို့ ရသလို၊ အပြင်မှာ လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့မရ။
ဖြစ်စေချင်သလို မဖြစ်။

“ကိုဦးမှာ မိဘ ရှိသေးသလား” ဟု အဖြူသည် ပထမဆုံးအကြိမ်
မေးမိလေ၏။

“ဟော...အဖြူက အများကြီး တိုးတက်လာပါကလား” ဟု ကိုဦး
က ကျေနပ်လေ၏။ “မရှိတော့ဘူး အဖြူရဲ့။ ကိုဦးတို့အရွယ်မှာ မိစုံဖစုံ
ရှိတဲ့လူ ရှားသားပဲ။ နဂိုကတည်းက ကိုဦးမှာ အဖေမရှိဘူး။ ငယ်ငယ်
ကတည်းက ဆုံးသွားလို့ အမေနဲ့ နေလာရတာ။ အမေ သေသွားတာလည်း
၁၀ နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ခု သွားလည်မယ့် ဘကြီးလင်မယားက ကိုဦးကို
ပညာသင်ပေးလာတာပေါ့”

“ဘကြီး လင်မယားက ကိုဦးကို တော်တော်ချစ်လား”

“ချစ်တယ် ဆိုရမှာပေါ့ အဖြူရယ်။ ပညာသင်ပေးတယ်၊ အလို
လိုက်တယ်၊ အတူလာနေစေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောလိပ်ရောက်ကတည်း
က ကျောင်းဆောင်မှာ နေလာပြီး အမေကလည်းဆုံးတော့ အိမ်ပြန်ချင်
တာနဲ့ဟာ တစ်ယောက်တည်း နေနေကျသွားတယ်။ ဘာမှ တယ် မတွယ်
တာတော့သလိုပဲ။ အလုပ်ကလည်း နေ့မအား၊ ညမအား အလုပ်မျိုးဆိုတော့
တစ်မျိုးကောင်းတယ် ဆိုရမှာပေါ့။ လူမအားတော့ စိတ်မလေဘူး။ ပြီးတော့
နှမကလေးကိုလည်း ဘကြီးလင်မယားက တာဝန်ယူထားတော့ သိပ်လှည့်
မကြည့်ရဘူး”

အဖြူကမူ အကုန် ကြားတော့သည် မဟုတ်ချေ။ ဘာမှ တယ် မတွယ်တာတော့ဘူး ဆိုတာကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ကြားနေသည်။ အားငယ် သလို ဖြစ်လာပြန်သည်။ သို့ပေမယ့် မြဲမထားတော့ဘူး။ ကိုဦးနဲ့ဆို ဖွင့်မေးရမည်၊ ပြောရမည်။

မျက်လွှာကိုချ၍ ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်ပင် “အဖြူကိုကော တွယ်တာ ရဲ့လား”

“သိပ်တွယ်တာပေါ့၊ ပြောနေရဦးမှာလား”

“ဘကြီးလင်မယားက သဘောကောင်းတယ်နော်။ သူတို့ အဖြူကို ကြိုက်ပါ့မလား။ အဖြူက လူနဲ့သူနဲ့ သိပ်မတွေ့ဖူးတော့ ရိုင်းများနေမလား”

ကိုဦးက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အဖြူ လက်များကိုသာ ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်နယ်နေပြီးမှ “နာသွားသလား” ဟု ပူပန်သေး၏။

ဘကြီးအိမ်သို့ သူတို့သွားသော် ၁၀ နာရီထိုးပြီဖြစ်ပြီး တစ် မနက်လုံး အုံ့နေသော နောက်ကျမိုးသည် တဖွဲဖွဲ စွေသွန်းလာပြီး ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ခုလုံး မှိုင်းပျ အေးမြလှလေ၏။ လူသွားလူလာလည်း စဲကာ တိတ်ဆိတ်နေရာ၊ လောကမှာ အဖြူနှင့် ကိုဦးတို့သာ ရှိတယ် ထင်မိသည်။ အဲဒီလိုဆို ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ခိုက်ခိုက်တုန်နေလည်း အေးချမ်း သာယာလှတယ်လို့ အဖြူထင်ပြီး ဖြုန်းခနဲ အိမ်က အိပ်ခန်းမှာ ပြတင်းမှန်ကို စံကားဖြူကိုင်း လာခြစ်သော ညများကို သတိရမိလေ၏။ သို့သော် အထီး တည်းနိုင်သောစိတ် ပျောက်ခဲ့ပြီ။ ပြန်၍ ဖမ်းဖို့ အနည်းဆုံး လောလော ဆယ်မှာတော့ မရပြီ။

“အဲလိုဆို ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနော် ကိုဦး၊ ခုလို နှစ်ယောက် တည်းဆိုရင်”

ကိုဦးက ဘာပြောရမည်လဲဟု စဉ်းစားနေဟန် ရှိလေ၏။ ပြီးမှ ကားကို အသာကလေး အရှိန်လျှော့ပြီး ရပ်လိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ ခပ် တိုးတိုး...

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း အဖြူ၊ ဓာတ်ကြိုးတန်းပေါ်မှာ စိတန်းပြီး နားနေလိုက်ကြတာ။ ကြက်တူရွေးကလေးတွေ” ဟု ညွှန်ပြလေ၏။

ဓာတ်ကြီးတန်းပေါ်မှာ သေးငယ်သော အမျိုးဖြစ်ဟန်တူသော ကြက်တူရွေး အများပင် စိပြီး နားနေကြလေ၏။ အမြီးလှုပ်လိုက်၊ ငဲ့စောင်းလိုက်၊ အတောင်ကြွလိုက်နှင့် ဟန်လှုပ်နေကြသလို တစ်မျိုး ချစ်စရာဖြစ်နေလေ၏။ အဖြူတို့ခြံ အင်မတန် အေးဆေးတိတ်ဆိတ်တာတောင် ကြက်တူရွေးများ မလာဖူးချေ။ ချိုးငယ်ကလေးများ ကျလာပြီး မြက်ခင်းပြင်ပေါ် လမ်းလျှောက်နေကြသည်ကို ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ခဲ့ရဖူး၏။ ခြံနောက် တောအုပ်ထဲ တောကြက်များ ပျံသန်းသည်ကို အိမ်ပေါ်မှ မြင်ခဲ့ရဖူး၏။ ဘုတ်အိမ်ကို ညနေတိုင်း ကြားခဲ့ရဖူး၏။ ကြက်တူရွေးများတော့ မလာချေ။

အဖြူသည် ပျော်ရွှင်လာပြီး “လမ်းလျှောက်လာရရင် ကောင်းမှာနော်။ အေးချမ်းလိုက်တာ ကိုဦးရယ်” ဟု တောင့်တမိသည်။

“နောက်တစ်ခါ နေသာတဲ့နေ့မှာ စောစောထလာကြသေးတာ ပေါ့”

“ခု ကားမောင်းသွားရင် ကြက်တူရွေးကလေးတွေ ပျံကုန်မှာ ထင်ပါရဲ့နော်”

“ဒါကြောင့် အသာကလေး ရပ်လိုက်ရတာပေါ့ အဖြူရဲ့။”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကားပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ကာ ကြက်တူရွေးများကို ကြည့်နေကြပြီး စကားမပြောကြတော့။ အဖြူစိတ် ထဲမှာ ကိုဦးနှင့်မှ ခံစားရသော စိတ်အေးမြချမ်းသာခြင်းကို သိသိမှတ်မှတ် သတိရနေလေ၏။ ကြက်တူရွေးများကို အဖြူ ရေတွက်ဖို့ မကြိုးစား။ သူတို့ရဲ့ စိမ်းမြခြင်းများသော်လည်း ဝါဖန့်ဖန့် ပြာလဲ့လဲ့နှင့် ပန်းရီ သွေးမှ ဖြုန်းခနဲ အနီရဲ့ရဲ့သို့ ကူးသွားဟန် အရောင်ခြယ်လှယ်ပုံကို နှစ်လိုနေလေ၏။ သူတို့ရဲ့ အမွှေးအတောင် ကလေးများကို သပ်လိုက်ရင် စိန်ကတ္တီပါလို နုမယ်၊ ချောမယ် ထင်ပါရဲ့။ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးများကတော့ အလွန် ပူနွေးလှေ့ရှိတယ်။ ရင်အုပ်အောက်မှာ တဒုတ်ဒုတ်မြည်တဲ့ နှလုံးခုန်ဟန်ကိုလည်း စမ်းမိရတတ်တယ်။ အဖြူလည်း ချက်ချင်းပင် ရင်တွင်းလှိုက်လှဲကာ မျက်ရည်လည်လာပြီး ကိုဦးရဲ့ ပခုံးပေါ် ခေါင်းမှိုလိုက်လေရာ မျက်ရည်များ သူ့ရဲ့လက်မောင်းပေါ် ကျကုန်လေ၏။

ကိုဦး တစ်ခုခု ပြောလိုက်မှာကို အဖြူ စိုးရိမ်နေ၏။ ဘာတစ်ခုခုမှ မပြောစေလို။ သည်အတိုင်း အေးမြလှသော၊ စွေဖွဲသော မိုးနုအောက်မှ ကြက်တူရွေးများကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်များနှင့်ပဲ ခဏနေချင်သည်။ ကိုဦးက ဘာမျှ မပြောချေ။ သိပ်ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းတာပဲ။ သိတတ်တာပဲ။ ပြောမနေရဘူး။ ကိုဦးက အဖြူရဲ့ ခေါင်းကို လက်ဝါးနှင့် အသာသပ်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ နေလေသည်။

အဖြူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ငိုမိသည် မသိ။ သတိရ၍ မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပြီးသော် ကြက်တူရွေးများ ပျံကုန်ကြပြီး တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်သာ အတင့်ရဲပြီး ကျန်ခဲ့သည်ကို တွေ့လေ၏။

“အဖြူ နေချင်သေးလား” ဟု ကိုဦးက ညင်ညင်သာသာ မေးလေ၏။

“သွားစို့လေ၊ ၁၀ နာရီတောင် ခွဲပြီးပြီ။ ဘကြီးတို့ မျှော်နေမှာလား။ သူတို့က သဘောကောင်းတယ်လား”

ဘကြီးတို့ထံ ရောက်သည့်အခါ မိုးသည် ပို၍ မသည်းလာသော်လည်း၊ ပြိုနိမ့်ကျဆင်းလာသော မိုးသားများဖြင့် တစ်မိုးလုံး ညို့နေကာ ဆောင်းဦးလေ ပြင်းထန်လာသည်။ သူတို့ အေးစိမ့်ပြီး တုန်နေကြသည်။ အဖြူမှာ သိုးမွေးဆွယ်တာ ပါသေးသည်။ ကိုဦးမှာ တိုက်ပုံအင်္ကျီသာ ပါသည်။ ကိုဦးက သူတို့ကဲ့သို့မျှတ၍ အဖြူခေါင်းကို အုပ်ခြံပေးသေးသည်။ သူ မချမ်းတတ်ပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ချမ်းမှာပေါ့။ သည်လောက် အေးနေတာ။

သူတို့ အိမ်ထဲဝင်မိလျှင် ကြီးကြီးက ထီးရှာဆဲဖြစ်၍ ရုတ်တရက် မတွေ့ရ။ ဘကြီးက ထီးမစောင့်ဘဲ မိုးရေအထိခံ၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းရမည်လားလို့ ဆီး၍ပြော၏။ ပြီးတော့ ဥရောပဆန်ဆန် မီးလင်းဖိုရှိသော ဧည့်ခန်းခေါ်ကာ ထင်းတုံးကြီးများ ရဲနေသည့် မီးလင်းဖိုနှင့် အနီးဆုံး ထိုင်ခုံများမှာ ထိုင်စေလေ၏။

ကြီးကြီးက ထီးမရှာတော့ဘဲ မီးဖိုနား ထောင်ကာ နွေးထွေး သော ဝိုင်နီပုလင်းကို ဝိုင်ဖန်ခွက်များထဲ ငှဲ့စပြုလေ၏။ “နွေးသွားအောင် မြန်မြန်

သောက်ကြဦး။ စကားမပြောနဲ့ဦး”ဟု စီမံလေ၏။ ကိုဦးက လက်ဝါး
များကိုပွတ်ကာ မီးရောင်မှာ ကင်သည်။ အဖြူကမူ မရောက်ဖူးသော တိုင်း
ပြည်ကို ရောက်လာရသလိုသာ ခံစားရသည်။ ရှက်ကြောက်ဖို့ သတိမရ
တော့ချေ။

ကြီးကြီးက အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ကပြားပဲဟု အဖြူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကြီးကြီးက ပြော၏။ “ဒါလင်...လန်ဒန် ဆောင်းဦးပေါက်နဲ့ မတူ
ဘူးလား။ သစ်ရွက်တွေ မကြွေတာ တစ်ခုပဲ” ဟု သူ့ယောက်ျားကို မေး
၏။

ဘကြီးက “ဟုတ်တယ်၊ ညနေ သုံးနာရီ မထိုးခင် မှောင်ပြီ။ မိုးက
လည်း ခုလို တစ်မိမိမ့် ရွာလို့။ မီးတွေ အစောကြီး တလက်လက် ထွန်းထား
တဲ့လမ်းမှာ ဦးထုပ် နားရွက်ဖုံးအောင် ဆွဲချပြီး သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နဲ့
ညနေ ရုံးက အိမ်ပြန်ရတာ သွားသတိရတယ်”ဟု ပြော သည်။

“ကဲ...သမီး၊ ဝိုင်ကလေး သောက်လိုက်ပါဦး။ နွေးသွားအောင်။
မောင်ဦးကော ထပ်ငဲ့ဦးကွာ”ဟု ကြီးကြီးက ပြော၏။

“မင့်သားက ဝိုင် ကြိုက်ကြိုက်နဲ့။ တစ်ပုလင်း ထပ်ပြီး မီးဖိုနား
ကပ်ပါဦး”ဟု ဘကြီးက ပြော၏။

“သမီးက ပိန်လိုက်တာ၊ တစ်ခါတည်း ဝဖီးလာအောင် ဘယ်လို
ကျွေးရပါ့မလဲ”ဟု ကြီးကြီးက ပြော၏။

“ဝရင် ဘယ်လှမလဲ ဒါလင်ရဲ့”

“အမယ်...ဒါလင်က ကျုပ်ကို မလှဘူးလို့ ပြောချင်တာပေါ့လေ”
သူတို့အားလုံး ရယ်ကြရ၏။

အဖြူသည် အံ့ဩလျက် ရှိလေ၏။ လောကကြီးမှာ နှလုံး ပူနွေး
သော လူအများ ရှိပါကလားဟု အံ့ဩနေ၏။ အနည်းဆုံး လူကြီးများမှာ
ခုလို ရောဝင်ရင်းနှီးတတ်တာလည်း ရှိသည်ဆိုတာကို အံ့ဩနေ၏။ အိမ်မှာ
အမြဲပင် မသာယာသော ဖေဖေမျက်နှာထားကို သတိရ၏။ လည်ပင်းမှာ
စိပ်ပုတီးစွပ်၍ ပါးစပ်မှ တရားစာ တဖွဖွရွတ်နေတတ်သော၊ ပေါင်တွင်းကြော
လိမ်ဆွဲတတ်သော၊ ဘုရားရှိခိုး များစွာရသလောက် နှုတ်ပြော ရက်စက်

တတ်သော ဒေါ်ကြီးကို သတိရ၏။ ဒေါ်ကြီးကို ပထမဆုံး သတိရခြင်းဖြစ် သည်။ ဒေါ်ကြီးကော ဘယ်မှာလဲ။ သူလည်း သေသွားတာ ဟုတ်မယ်မထင် ပါဘူး။

သူတို့သည် လောက၌ ဘာအပူအပင်မှ မရှိသည့် ကလေးငယ် များသဖွယ် ပြုံးရယ်နေကြသည်။ သည်လိုမိဘနှင့် ကြီးပြင်းရလို့ ကိုဦး လိုလူမျိုး ဖြစ်လာတာ။ အဖြူအိမ်လို နေရာကတော့ အဖြူလို လူမျိုးသာ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာလိမ့်မည်။ ကံကြမ္မာဆိုတာ ဒါကိုခေါ်တာ ထင်ပါရဲ့။

ကြီးကြီးက လန်ဒန်မြို့အကြောင်း များစွာ ပြော၏။ ပြောရင်း လန်ဒန်ကို လွမ်းနေ၏။ ပြီးတော့ ဥရောပတိုက်အကြောင်း၊ အိန္ဒိယ အကြောင်း ပြော၏။ ဘကြီးက ဂျပန်အကြောင်း၊ စင်ကာပူ၊ ပီနီအကြောင်း ပြော၏။ ဗဟုသုတများ၍ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော၊ စိတ်နှလုံးကောင်းသော သူများလို အဖြူ ယူဆလိုက်ပြီး စိတ်နှလုံး ပေါ့ပါးလာသည်။

“ဒါပေမဲ့ကွယ် အသက်ကြီးလာပြီး သေဖို့ပြင်ဆင်ရပြီဆိုတဲ့ အခါ ကျတော့ သဒ္ဓါတရားကောင်းတဲ့ မြန်မာတွေအကြားမှာပဲ ဒီအိမ်ကလေးကို ဆောက်ရတော့တယ်” ဟု ကြီးကြီးက ပြောလေ၏။

“မီးလင်းဖိုကို ဧည့်ခန်းမှာ အလှထည့်ဆောက်ရတာ တစ်ခုပဲ” ဟု ဘကြီးက ထောက်လေရာ...

“အမယ်...ခု ဘယ်လောက် အသုံးကျလဲ။ ပြီးတော့ ဆောင်းတွင်း တိုင်း ကျွန်မ မီးဖိုပေးရတယ်ရှင့်။ ဒါလင် တစ်ရေးနိုး ထထစာဖတ်တာ ဒီမီးလင်းဖိုကြောင့် နွေးနွေးဖတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ပါ့ဗျာ”

သူတို့သည် စာအုပ်အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ ယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့များ၏ ကပွဲများအကြောင်း ပြောကြ၏။ ဓာတ်ပြားများအကြောင်း ပြောကြပြန်၏။ ကိုဦးက ဓာတ်ပြားဖွင့်လိုသည်ကိုမူ ဘကြီးက တားမြစ် လေ၏။ အကြောင်းမှာ အိမ်ခေါင်းရင်းရှိ ငှက်ပင်၌ ငှက်ကလေးများ ပေါက် နေသည်။

အဖြူက ရယ်မောမိ၏။ “အို...ဘကြီးကလည်း ငှက်ကလေးတွေ

လန့်နိုးတတ်သလား”ဟု ခပ်နောက်နောက် ပြောတတ်လာ၏။

“မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ငှက်ကလေးတွေကတော့ လူကလေးတွေ လိုပေါ့။ ပါးစပ်ပေါက်ကျယ်ကလေးတွေ ဖြူပြီး အစာပဲ တောင်းနေတာပေါ့။ ငှက်ဖိုနဲ့ ငှက်မက ကလေးငယ်ရှိတဲ့ မိဘဆိုတော့ အပူပင် အစိုးရိမ်လွန် နေတာ။ အရင်တုန်းက ဘကြီး လေချွန်ခေါ်ရင် အစာလာစားရင်း ဟောဒီ ဧည့်ခန်းထဲအထိ ဝင်လိုက်လာတတ်တယ်။ ခုတလော သားပေါက်ကတည်း က ခေါ်လို့မရဘူး။ ဘကြီးတို့ စကားတောင် ကျယ်ကျယ်မပြောဝံ့ဘူး။ အစာခွက်ထဲ လာမစားမှာစိုးလို့”

ကြီးကြီးက ဝင်ပြောပြန်၏။ “ညကလည်း လေပြင်းလွန်းလို့ သူတို့ အသိုက်ကလေးက ပြုတ်ကျမှာ စိုးလိုက်ရတာ။ ကောင်းကောင်းတောင် အိပ်မပျော်ဘူး”

ဘကြီးက “နေဦး၊ ခေါ်ကြည့်ဦးမယ်။ မနေ့ကတော့ အိမ်ထဲ လိုက်လာသေးတယ်။ ငှက်ဖို...ငှက်ဖို၊ ငှက်မကတော့ တစ်ခါတည်း ရိုင်း သွားပြီ”

ဘကြီးသည် စမုန်စပါးလို့ ထင်ရသည့် စပါးစေ့များကို ဗီရိုပေါ် ယွန်းခွက်ထဲမှ နှိုက်ယူကာ ခေါင်းရင်းဘက်သို့ ထသွားလေ၏။ အလွန် ညင်သာစွာ သွားလေ၏။ ပြီးတော့ အသာအယာ မတိုးမကျယ် လေချွန် ဤခေါ်သည်။ စပါးစေ့များ ပက်ရင်း ကျလိုက်သည်။ အတောင်ခတ်သံ ကြားရပြီး ငှက်ဖို၊ ငှက်မ ဆင်းလာသည်။ ဘာငှက်ကလေးတွေပါလိမ့်။ စာကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး။ “တစ်”လို့ခေါ်တဲ့ အဖြူတို့ ခြံစည်းရိုး ပင်တွေကြား နားတတ်တဲ့ ထင်းရှူးပင်ပေါ်မှာ စုဝေးအော်မြည်တတ်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေနဲ့တော့ အတော်တူသည်။ ငှက်ဖို၊ ငှက်မသည် ဘကြီးကို မော်ကြည့်လိုက်၊ အစာကောက်ယူ စားလိုက်လုပ်ပြီး တစ်ကောင်က ဖျတ်ခနဲ ပျံသွားသည်။ ကျန်တစ်ကောင်က ဘကြီး နောက်ဆုတ်လာရာသို့ လိုက် လာသည်။ ဧည့်ခန်းဝသို့ရောက်မှ ဧည့်သည်များကို မြင်ကာ ပျံပြေးလေ သည်။

ဘကြီးက ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ပြန်လာပြီး “အဲဒါ အဖိုလေ၊ ခေါ်လို့

အတော်ရလာပြီ။ ငှက်မကတော့ တော်တော်နဲ့ ရဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကြီးကြီးက ဖျတ်ခနဲ သတိရလာဟန်ဖြင့် “ဒါလင်၊ ကျွန်မတော့ ခြေရင်းအိမ်က လူတွေနဲ့ ရန်သူဖြစ်သွားပြီ”ဟု သတင်းပေးလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့”

“မနေ့ကပဲ သူတို့ခြံထဲက ငှက်သိုက်တွေ လိုက်ပြီး ဝါးလုံးနဲ့ ထိုးချနေတယ်”

“သူတို့ခြံထဲ သူတို့ လုပ်တာပဲကွယ်။ တို့ တတ်နိုင်တာမှ မဟုတ်ပဲ”

“ပြီးတော့ ကုက္ကိုပင်ကြီးလည်း အရွက်ကြွေတာ ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး ခုတ်ပစ်မလို့တဲ့”

“သူ့အပင်ပဲကွာ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပင်ကြီးကြောင့် ကျွန်မတို့ခြံပါ ဘယ်လောက် အေးသလဲ၊ သာယာသလဲ။ ဆက်ရက်သိုက်တွေလည်း ပြည့်လို့။ သစ်ပင် တစ်ပင် ဒီလောက်ကြီးအောင်လည်း မနည်း မွေးရတာ”

ဘကြီးက ပူပင်လာပြီး “ဒါလင် ဘာတွေ သွားပြောမိသေးလဲ”

“ဘာမှ မပြောပေါင် ရှင်”ဟု ကြီးကြီးက မျက်လွှာချရင်း ဖြေလေ၏။ “ကုက္ကိုပင်ကြီးကို မခုတ်ပါနဲ့၊ တို့ကို ငွေငါးဆယ်ကျပ်နဲ့ ရောင်းပြီး ဒီအတိုင်းထားပါလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“သူတို့က စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“အေးလေ၊ ဒါနဲ့ ငွေငါးဆယ်ကျပ်အပြင် ကိတ်မုန့်နှစ်လုံး ဖုတ်ပြီး သွားပို့လိုက်ရတယ်။ ခုတော့ မခုတ်တော့ပါဘူးတဲ့”

“သစ်ရွက်မှိုက်လှည်းဖို့ လူငှား လွှတ်ပေးပါမယ်ကော မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ဪ...ဟုတ်တယ်၊ ပြောလိုက်မိတယ်”ဟု ကြီးကြီးက အပြစ်ကင်းသော မျက်နှာကလေးဖြင့် ပြောလေ၏။

ကိုဦးက အားရပါးရ ရယ်လေ၏။

အဖြူက ခပ်ငေးငေး ပြုံးနေပြီး ခပ်လေးလေးပင် “အဖြူကို မွေးစားကြပါလား”ဟု တကယ် ပြောလိုက်မိသေး၏။ သင့်တော်၏၊ မတော်